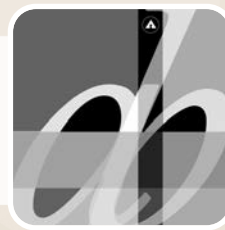

#50 martie - aprilie 2014

ARHITECTII ȘI BUCUREȘTIUL

ISSN 4133 - 1234

Rezultatele concursului pentru noul sediu OAR București | În dialog cu arhitectul Ștefan Perianu | Pritzker 2014 pentru Shigeru Ban

un nou album **igloobest**
disponibil acum în librării și pe www.igloo.ro

AGENDA OAR

- Comisia Tehnică a Primăriei București **04**
- Comisia de Disciplină 2010 – 2014 **11**
- Colegiul Director. Rezultatele concursului pentru noul sediu al Filialei Teritoriale București a OAR **12**

EVENIMENTE INTERNE

- În dialog cu arhitectul Ștefan Perianu **16**
- Ziua Mondială a Monumentelor 2014 **20**
- Rezultatele concursului pentru designul standului României la Congresul UIA, Durban, 2014 **22**
- Expoziția „De la înfundătură la intrare. Locuri ale Bucureștiului cotidian” **24**

EVENIMENTE EXTERNE

- Pritzker 2014 pentru Shigeru Ban **26**
- European Prize for Public Space 2014 **29**

PUBLICAȚII

- Grafică fără computer 3 **30**
- Serii. Multiplii. Realisme. **30**

Proiectul câștigător al concursului pentru noul sediu OAR București.
Autor: arh. Maria Iulia STANCIU

Filiala București OAR

Președinte arh. Mircea Ochinciuc

Colegiul director

arh. Mihai Ene, arh. Alexandru Nicolae Panaitescu,
arh. Mario Kuibus, arh. Crișan Atanasiu,
arh. Emil Ivănescu

Adresă:

str. Academiei nr. 18-20, sector 1, București,
tel. 303.92.26

www.oar-bucuresti.ro

Editor: igloo media

Bord editorial:

Bruno Andreșoiu

Adrian Ciocăzanu

Redactori:

Reka Țugui

Viorica Buică

Grafică:

Cătălin Artenie

DTP & procesare imagine:

Cristian David

Corectură:

Andreea Amzoiu

Adresă:

str. Brezoianu nr. 4, sector 5, București,
tel. 313.41.18, office@igloo.ro

Stimați colegi,

Conducerea Ordinului Arhitecților București vă aduce la cunoștință dorința sa de a promova transparența în ceea ce privește activitățile și deciziile sale. În consecință, buletinul „Arhitecții și Bucureștiul”, distribuit gratuit tuturor membrilor filialei, va încerca să prezinte mai elocvent toate activitățile Ordinului și problemele cu care acesta se confruntă. Buletinul „Arhitecții și Bucureștiul” poate fi descărcat în format .pdf de pe site-ul oficial al Ordinului accesând adresa: www.oar-bucuresti.ro

Pentru o mai bună comunicare cu toți membrii Filialei București, vă invităm să vă exprimați opiniile legate de activitatea OAR București și de ceea ce ar trebui să reprezinte prioritățile de acțiune ale organizației noastre.

Am dori, de asemenea, să ne indicați subiectele pe care să le abordăm în numerele viitoare ale Buletinului „Arhitecții și Bucureștiul”. Vă mulțumim și așteptăm răspunsurile dumneavoastră!

Ședințele Comisiei Tehnice de Urbanism și Amenajare a Teritoriului a Primăriei Municipiului București

Continuăm informarea membrilor OAR asupra ședințelor de avizare săptămânale ale Comisiei Tehnice de Urbanism și Amenajare a Teritoriului.

Selecția următoare a folosit drept criterii calitatea proiectelor aduse în discuție și gradul lor de reprezentativitate pentru oraș, caracterul lor problematic și specificitatea locală. Ședințele Comisiei sunt consemnate de domnul Constantin Hostiuc.

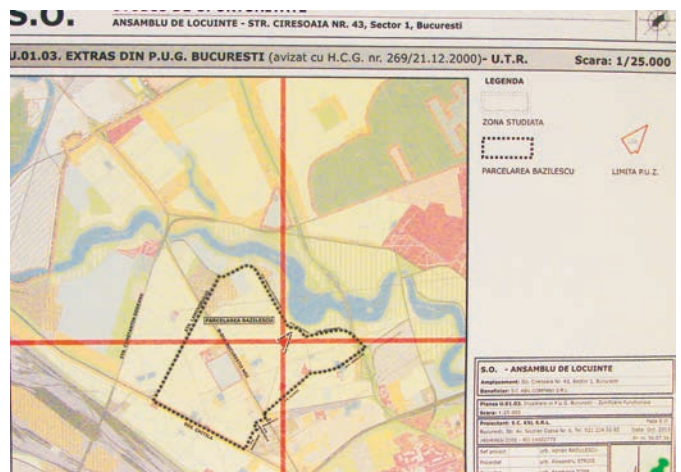
Ședința CTUAT din data de 12 februarie 2014 a Primăriei Municipiului București. Comisia a avut următoarea alcătuire: Sorin Gabrea, președinte. Bogdan Bogoescu, Dan Marin, Dorin Ștefan, Doina Bubulete, Casandra Roșu, Vlad Cavarnali. Au fost prezenți la discuții arhitectul-șef al Capitalei, dl Gheorghe Pătrașcu, dl Andrei Zaharescu, expert din partea Serviciului Rețele și dl Stelian Constantinescu, expert și referent al lucrărilor. Au fost dezbătute și analizate următoarele documentații:

1. Str. Cireșoia nr. 43, S.1, inițiator SC ABIL COMPANY SRL, elaborator SC KXL SRL, URB. RUR. ADRIAN RĂDULESCU, aviz de oportunitate

Zona pe care se intenționează construirea (în suprafață de 1 925 mp și care subsumează 3 loturi) aparține indicatorului de utilizare L2A și este destinată, în principiu, construirii de locuințe mici. POT prevăzut este de 45%, CUT de 1,3. Propunerea vizează mărirea acestor indicatori, dată fiind dorința beneficiarului de a dezvolta, aici, un ansamblu rezidențial – POT va ajunge la 60%, iar pentru CUT se țintește atingerea unui indicator de 2,4. Înălțimea maximă prevăzută este, totuși, de numai P+3/4R. Se mai arată că tot pentru acest loc, a mai fost avizat un PUZ, însă în acest moment acea documentație a expirat. Dan Marin: „Care este justificarea propunerii? – din cele relatate până acum nu reiese clar motivația noii propuneri pe care doriți să o susțineți. Întrebarea este mai ales legată de modul de implantare – care presupune un conflict morfologic între o tramă existentă și un alt tip de cartier.”

Victor Manea atrage atenția asupra faptului că, indiferent de propunere, un spor mai mare de 20% nu poate fi susținut, legal vorbind. Sorin Gabrea dorește să știe dacă sistemul de drumuri unice prevăzut pentru S1 este operațional în zona studiată – se răspunde negativ; același crede că ar fi benefică susținerii proiectului o imagine a pieței care se modifică și se dezvoltă.

Bogdan Bogoescu este de părere că într-un caz ca acesta ar ajuta definirea colțului ascuțit care influențează fără doar și poate construcția pieței. În ce condiții se poate construi parcela, date fiind

toate acestea? O soluție ar fi respectarea regulamentului local de urbanism și a prevederilor pe care acesta le conține.

Dan Marin recapitulează distanțele prevăzute între clădiri (câte 5 m pe laturile laterale, 3 și 4 m în față și în spate) și concluzionează că acestea se încadrează cu greu în limitele unei construcții care să asigure confort și igienă la un grad ridicat; se afirmă că între clădiri vor exista 12 m.

Rezoluție (Sorin Gabrea): „Se va extinde suprafața de studiu până la piață (propuneri de soluție cu o volumetrie urbană și cu fronturi clare), astfel încât și pentru aceasta să existe niște prevederi care să contribuie la definirea mai coerentă a zonei. Sporul de CUT nu va depăși 20%. În aceste condiții, se avizează favorabil.”

2. Str. Vasile Lascăr nr. 53-55, S.2, inițiator SITEAVU EUGEN, SITEAVU ADRIANA, SC MIGI COMADMIN SRL, SC JAMES ASSOCIATES SRL, elaborator SC RYV PROIECT SRL, URB. RUR. RADU VALENTIN FRUMUȘANI, aviz de oportunitate, revenire

După consultarea precedentă, s-a revenit cu completări și date suplimentare legate de parcelă. Astfel, a mai existat o documentație pentru aceeași realitate, cu un aviz, din 2008, care și-a produs efecte. Propunerea actuală dorește ridicarea indicatorilor de la 65 la 73% pentru POT și de la 3,5 la 3,9 pentru CUT. A fost studiată cu atenție sporită zona și luată în calcul și intersecția, și prezența tramvaiului. Pe teren există o clădire, însă autorizațiile emise sunt aproximative, oarecum imprecise; a fost adusă și o analiză fotografică a existentului.

Dorin Ștefan: „Cred că ar fi nevoie aici de o propunere volumetrică ce ar da coerență zonei. Ce repere aveți pentru acest demers?” Se răspunde că, în zonă, există clădiri de înălțimi diferite, de la P+2 la P+11 și că încă din 2008 s-a încercat o rezolvare a colțului intersecției, dar că, din cauza regulamentului pentru străzi, acestei intenții nu i s-a putut da curs. Se mai precizează că s-a revenit și cu o soluție care reduce înălțimea volumului propus anterior, de la P+6 la P+5.

Dan Marin: „Dacă, așa cum se afirmă, interesul Primăriei este unul prioritar, ar trebui ca Primăria să ia inițiativa reglementării acestui proiect.”

Stelian Constantinescu: „La adresa indicată sunt două proprietăți, iar parcelele sunt reglementate separat. Și Municipality are suprafețe aici. La numărul 55 s-a construit deja o clădire P+3.

Situația este, așadar, una complicată și trebuie să fim atenți ca nu cumva printre atâtea evenimente să nu dăm curs vreunei intrări în legalitate strecurate în documentație.”

Prezentatorul răspunde astfel: „La nr. 55 se află o construcție avizată și aici este vorba despre o persoană juridică, iar la nr. 53 există o persoană privată și un chiriaș. La nr. 55, retragerile existente au fost păstrate.”

Doina Bubulete: „Nu avem imagini de pe acel loc. Nu înțeleg deloc ce se petrece aici, acum. Aș fi vrut să înțeleg de ce este oportună intervenția.”

Dorin Ștefan: „Dacă suntem de acord să avizăm cu existentul, vom avea o soluție, iar dacă se propune demolarea, evident că soluția va

fi diferită. În orice caz, colțul trebuie rezolvat.”

Cassandra Roșu: „De ce nu s-a studiat o zonă mai mare, cu toată intersecția, care să analizeze profilul străzilor, intersecția?

Majoritatea prevederilor și a propunerilor se opresc din nou numai pe parcelă.”

Dan Marin: „Mi-e greu să fiu de acord cu o propunere care avansează ideea unui conglomerat de clădiri cocoțate una peste alta.”

Dorin Ștefan și-ar dori prezentarea unor propuneri de volumetrie la strada Maria Rosetti.

Rezoluție (Sorin Gabrea): „Cred că cel mai bine este să păstrăm posibilitatea reglementării și a lărgirii străzii și neapărat trebuie bine studiat regimul juridic al benzinăriei PETROM de pe colț. Vă rugăm să reveniți după studierea acestor aspecte.”

3. PUZ Calea Șerban Vodă nr. 233-235-237, S.4, inițiator SC TALIA DEVELOPMENTS TWO SRL, elaborator SC KXL SRL, URB. ADRIAN RĂDULESCU, aviz de oportunitate

Se amintesc, pe scurt, datele mai vechi ale propunerii, așa cum a fost ea avansată anterior: la punctul Cimitirul Eroilor de pe această arteră, pe o parcelă liberă de construcții, a fost propusă o clădire de 55 m înălțime, neavizată favorabil din cauza unei plângeri a Asociației Revoluționarilor, precum și a prezenței ei prea vizibile dinspre Parcul Carol. Dan Marin precizează că în afara înălțimii exagerate, dată fiind vecinătatea imediată cu Biserica Eroilor, problema de fond era cea a vizibilității ei exagerate, a suprapunerii ei peste imaginea Mausoleului din Parcul Carol.

Bogdan Bogoescu: „Cred că e bine să reținem sau să ne aducem aminte că discutăm de una din zonele cel mai vulnerabile ale Capitalei, din toate punctele de vedere. Evident, aria de studiu care să susțină o propunere aici trebuia să fie mult mai mare – pentru că motivația trebuia să ia în calcul relația cu Cimitirul Bellu, cu Parcul Carol, cu Parcul Tineretului și, bineînțeles, cu Liceul Cerchez din imediata vecinătate. Apoi, locul mai este și un focar de trafic, mereu aglomerat și cu mari probleme de circulație. Nu cred că se poate susține un astfel de studiu, de pildă, fără măcar un studiu actualizat de circulație.”

Dan Marin: „În continuare sunt de părere că aici se folosește un studiu aproximativ pentru a se susține, de fapt, o clădire. Și iarăși, tot ca până acum, nu se aduc deloc imagini cu vederea clădirii din Parcul Carol și în relație cu acesta.”

Cassandra Roșu: „Eu vreau să văd din propunere respectul pentru Biserică, un monument comemorativ. Și cred că aici întrebarea onestă care s-ar cădea pusă ar fi cum regenerăm spațiul public în Cimitirul Bellu, care se știe că este un monument UNESCO?”

Doina Bubulete: „Este nevoie de o analiză mult mai sensibilă a zonei, inclusiv cu analiza vizibilității ei din Cimitir. Impactul vizual este de cea mai mare însemnătate, aici, iar locul este unul foarte delicat.”

Sorin Gabrea: „Ce anume este clădirea roșie de la S?” Se răspunde că e un spațiu destinat depozitelor și unor magazine, la care accesul

se face din stradă. Totuși, Președintele Comisiei pune problema vecinătății imediate: „dacă pe acest lot vor fi permiși 55 m ca înălțime pentru o clădire, ce se poate întâmpla pe cel vecin? Cel mai probabil, și pentru acesta va apărea o propunere asemănătoare, care nu se știe întrucât ar face bine zonei”.

Bogdan Bogoeșcu: „Trebuie neapărat analizate raporturile spațiale dintre această propunere de clădire și spațiile reprezentative ale zonei, deja amintite – Parcul Carol, Cimitirul Bellu, Parcul Tineretului, Școala.”

Sorin Gabrea: „Nu știu nici cât de fericită este întoarcerea zonei de servicii spre Biserică, dacă nu cumva ea intră în contradicție cu tipul de activități care se desfășoară aici.”

Rezoluție (Sorin Gabrea): „Vă rugăm să reveniți cu alte soluții de construcție și de ocupare, cu toate informațiile suplimentare pe care pentru moment nu le aveți și care v-ar putea sprijini intenția, cu fotografii care să descrie corect perceperea volumului nou-propus din cât mai multe perspective.”

4. PUZ Str. Mântuleasa nr. 7-9, S.3, inițiator SC SD LEADER PROPERTIES SRL, elaborator SC KXL SRL – URB. RUR. ADRIAN CONSTANTIN RĂDULESCU

Subiectul acestei prezentări este intenția beneficiarului de a construi parcela de cca. 2 715 mp, aflată în S3, zonă centrală. În decembrie, la prezentarea anterioară, a fost avizat favorabil avizul de oportunitate, care a fost completat între timp cu documentațiile și detaliile cerute de membrii Comisiei. Au fost aduse cele 3 studii de fundamentare, de trafic, cel istoric, și cel care documentează și încearcă să justifice prezența volumetrică. Terenul este parțial construit. Zona protejată în care se află construcția permite un POT de 65% și un CUT de 2; clădirile care existau au fost demolate cu aviz, deci existând o acoperire legală. Prezentatorul susține că, din punctul de vedere al retragerilor, funcțiunea inițială a terenului ajută, astfel încât incinta poate avea o definiție mai clară. Funcțiunea viitoare este cea a unui ansamblu multifuncțional, conținut de un volum P+6, care atinge înălțimea reală de 28 m. CUT sporește cu procentul de 20% permis, atingând în final 2,4. Pe două laturi există calcan. S-a dorit

realizarea unui volum care să întregască țesutul existent. Reglementările privesc și măsurile care presupun reabilitarea, întreținerea, conservarea și restaurarea clădirilor de valoare care vor fi păstrate. Arborii care sunt deja prezenți pe aliniament nu sunt afectați, sunt păstrați, iar accesul auto nu influențează starea lor. Atunci când s-a analizat starea intersecției, s-a ajuns la concluzia că în ora de vârf există probleme spre direcția Bd. Coposu. Spre colț se propune ridicarea unui volum nu mai mult de P+3, pentru a putea fi păstrată o aliniere cu școala. Pe fațadele care au P+3, respectiv P+4, s-a încercat sugerarea eterogenității țesutului, iar clădirea de birouri a fost gândită cu o fațadă albă, specială. Volumul P+1 va fi deschis publicului, iar cromatica ce va fi utilizată va fi una în tonul zonei.

Sorin Gabrea dorește să știe dacă există clădiri clasate – se răspunde că întreaga stradă este clasată ca monument de arhitectură. Același se interesează și de concluzia studiului istoric, de prevederea acestuia referitoare la ce element sau clădire anume trebuie păstrate și în ce condiții. Se răspunde că există unele recomandări de funcțiuni care ar trebui păstrate.

Bogdan Bogoeșcu: „Trebuie încercată o reconfigurare a țesutului din zonă. Ar fi bine de reprodus la scară urbană caracteristica zonei – alveolarea, astfel încât să poată fi creat sau dezvoltat un dialog spre interior.”

Sorin Gabrea: „În aceste condiții, ceea ce s-ar cere realizat ar fi spargerea volumului propus, pentru a urma caracteristica zonei.”

Gheorghe Pătrașcu: „Demersul, în principiu, este unul corect, dar înălțimea propusă este prea mare – trecerea între zone trebuie să fie mult mai lină, ca volume.”

Sorin Gabrea cere clarificarea motivului pentru care a fost deplasat în cadrul compoziției volumul mai înalt.

Doina Bubulete: „Terenul este unul foarte complicat, iar parcelarul este construit pe loc. Cred că o soluție ar fi modelarea farfuriei care conține lotul.”

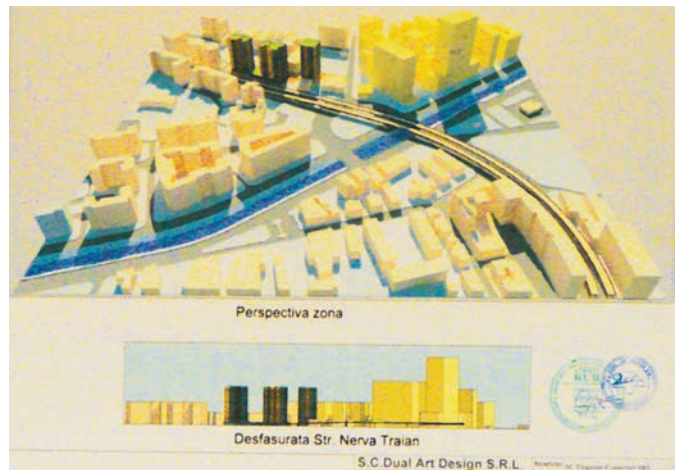
Bogdan Bogoeșcu: „Orice soluție ar trebui să fie foarte bine legată de morfologia zonei.”

Cassandra Roșu este părere că planșa de reglementare trebuie refăcută. Dorin Ștefan cere ca aceasta să fie mai bine corelată cu volumetria propusă și cu cea existentă.

Rezoluție (Sorin Gabrea): „Se va construi la nivelul permis de zonă; așteptăm revenirea cu piesa componentă a volumetriei.”

5. PUZ Str. Nerva Traian nr. 27-33, S.3, inițiator SC ELEGANCE CONSTRUCT SRL, elaborator SC DUAL ART DESIGN SRL, URB. RUR. LAURENȚIU GUSIANU, aviz de oportunitate

Subiectul propunerii este reprezentat de intenția de a se construi pe un teren care a aparținut fabricii Timpuri Noi, pe care acum există niște spălătorii auto. S-a realizat un PUD, care avansa ideea unei construcții P+18 (zona este 2A și pe ea se permit de regulă clădiri de 16 etaje), dar au existat unele probleme mari din cauza unei documentații care prevedea un pasaj suprateeran, care ar fi afectat condițiile de construire. Terenul are, oricum, o formă accidentată

care îngreunează soluția. Acum, pentru acest teren, există 3 documentații, fiecare prevăzând altceva. CUT permis este de 4, iar POT posibil ar fi de 40%. Funcțiunea care se dorește a i se conferi noii clădiri ar fi cea de locuire, completată de spații comerciale la parter. Ca observație de principiu, Sorin Gabrea solicită mărirea perimetrului de studiu, pentru că în imediată apropiere a lotului studiat există circulații auto importante pentru Capitală. Vor fi necesare unele legături de artere suplimentare sau modificarea celor existente.

Gheorghe Pătrașcu este de părere că, date fiind condițiile zonei și dificultatea ei, s-ar putea construi cel mult un volum de P+10.

Bogdan Bogoescu cere ca documentația să prevadă cel puțin modalitatea de comunicare dintre cele două maluri ale bulevardului – felul în care se vor realiza punctele de traversare, măcar schematic, pentru că această prezentă va încărca evident zona. Vlad Cavarnali este de părere că măcar ca principiu poate fi introdusă acestei zone ideea de bipolaritate, care ar conduce la perspective și la lucruri foarte interesante.

Rezoluție (Sorin Gabrea): „Extindeți zona de studiu mai mult către N. Dați o interdicție de construire pentru Piața Timpuri Noi.

Propuneți una sau mai multe legături între ambele părți ale malului; consultați toate documentațiile existente în zonă.”

6.PIDU, inițiator PMB – SERVICIUL PROIECTE URBANE, elaborator – consorțiu (SC SYNERGETICS CORPORATION, SC RE-ACT STUDIO SRL, SC KVB ECONOMIC SA, SC POLARH DESIGN SRL, SC KXL SRL, SC DC COMMUNICATION SRL, SC SPACE SYNTAX SRL, SC IGLOO ARCHITECTURE SRL, SC STUDIO BASAR SRL, SC ASTIL SRL, SC MACARIE OLOONEY ARCHITECTS SRL, SC SOARE&YOKINA ARHITECTI ASOCIAȚI SRL, SC REPUBLIC OF ARCHITECTS SRL) aviz preliminar

Se realizează o prezentare de principiu, urmând a se reveni cu detalierea fiecărei porțiuni mai importante analizate. Scopul declarat al acestui demers colectiv este cel de a reda orașul pietonilor.

SALA PALATULUI

Aceasta, ca și întregul loc, trebuie mai bine valorificată ca spațiu urban cu potențial interactiv; se dorește o mai intensă vizitare a locului, având în vedere evenimentele care au loc aici curent. Se propune regândirea structurii Parcului Sălii Palatului, care va fi prevăzut cu două parcaje subterane, la N și la S.

Sorin Gabrea dorește să știe, înainte de prezentarea propriu-zisă, dacă toate informațiile existente și operațiunile din zonă au fost incluse în documentație; în plus, trebuie avut în vedere faptul că Sala Palatului se reabilitează.

Bogdan Bogoescu atrage atenția asupra unei piese de mare importanță a zonei, porticul de vizavi de Sala Palatului, întotdeauna neglijat de documentațiile care au atins această zonă. Ar dori să știe cum a fost gândită participarea lui la întreaga viață viitoare a ansamblului.

De precizat relația acestui spațiu cu Piața Walter Mărăcineanu și Cișmigiu, cu Piața Revoluției.

Dan Marin dorește să știe ce s-a întâmplat cu cele 4 turnuri de colț care erau prevăzute pe o documentație anterioară, destinată reparării și refacerii Sălii Palatului – din informațiile echipei, s-a renunțat la această intervenție. Mai solicită informații cu privire la scara amenajărilor propuse și cere clarificarea unor elemente prezente pe planșe; sugerează clarificarea statutului viitoarelor spații utile (ceainării, cafeterii etc.) care vor trebui să apară în eventualitatea realizării și dezvoltării proiectului.

Vlad Cavarnali cere corelarea documentației cu toate proiectele publice ale Primăriei din zonă.

Sorin Gabrea constată, din prezentare, că „în această zonă există câteva elemente majore pe care dvs. nu le luați în calcul la întocmirea acestei documentații, chiar dacă ele nu se află în zona dvs. imediată, dar prezența lor este prea importantă și plină de consecințe pentru a putea fi pur și simplu ignorată – Palatul Regal, spatele lui, prezența chiar a unor terenuri care aparțin Primăriei, Sala Palatului în sine, cu ritmurile ei de umplere și golire a parcului ș.a.m.d. Acestea sunt cele care dau tonul zonei, iar propunerile dvs. ar trebui să întregescă

acest ritm deja existent.”

Cassandra Roșu amintește de vechile biserici care au existat cândva pe zona verde, acum probabil îngropate, dar care au o memorie a lor – ce se întâmplă cu locurile acelea, care e poziția echipei față de ele, cum vor fi integrate propunerii?

DI. ing. Dedu mai adaugă acestor probleme faptul că într-un timp relativ scurt, Calea Victoriei se va îngusta, iar spațiile destinate pietonilor vor spori – există chiar posibilitatea ca locul desfășurării festivalului George Enescu, actuala parcare, plus Piața Revoluției să devină spații sută la sută pietonale, ceea ce va modifica puternic caracterul zonei. Vor apărea sensuri unice, transportul auto și cel public va fi deviat. Interesul Primăriei în acest punct este să scoată, pe cât posibil, circulația de tranzit din zonă.

Sorin Gabrea cere, față de aceste informații, ca situația mult mai clară a prezenței transportului public în zonă să fie studiată și supusă discuției la o viitoare prezentare – care vor fi direcțiile urmate de acesta, unde vor fi amplasate stațiile, care va fi impactul acestora asupra spațiului public ș.a.m.d. Cere atenție și față de celelalte recomandări ale membrilor Comisiei.

PIAȚA UNRII/PIAȚA CONSTITUȚIEI

Se pornește de la observarea stării de fapt a zonei, care este marcată de izolare – lipsește orice intenție de interactivitate, magazinele nu sunt viabile, fântânile nu sunt puse în valoare și în genere se resimte o inaccesibilitate mare a zonei pentru pietoni sau bicicliști, ca și pentru transportul public. Trebuie creată o intenție de atractivitate a zonei, iar legătura dintre Piața Unirii și Casa Poporului trebuie să devină una marcată de prezența pietonilor – este esențial, din acest punct de vedere, ca bulevardul să nu mai fie legat de acest concept, care presupune întâi de toate o circulație auto privată intensă. Este posibilă apariția unor stații de transport public, chiar a unor autobuze electrice pe 3 rute. Trebuie realizat și păstrat, ca notă identitară posibilă, un design al pavilioanelor care vor fi aduse aici și a mobilierului urban care îl va însoți. Se propune o „campanilă” de 20-25 m înălțime, ca punct de observare al zonei.

Față de toate aceste bune intenții, Bogdan Bogoescu face observația că ele sunt mai mult sau mai puțin amenajări. „Dar care sunt momentele sau evenimentele majore, structurale care vor da viață spațiului? Ce se întâmplă la limită, de fapt la ambele limite ale acestui traseu? Cum ar putea genera administrația locală evenimente culturale sau de calitate pe acest parcurs? Cine va manageria, conduce și controla acest traseu, cine face selecția actorilor care vor participa la această scenă urbană?”

Sorin Gabrea: „Municipalitatea dorește să valorizeze spațiul public. Acțiunea, evenimentul să fie prioritare, dar e nevoie de obiecte de mare atractivitate culturală care să valorizeze cumva acest spațiu acum fără identitate sau cu o identitate ștearsă, negativă.”

Bogdan Bogoescu avansează ideea unor obiecte de artă publică, dacă acestea ar fi vocația locului (axa culturală), desprinsă din activitatea artistică a lui Horia Damian, artist român de notorietate în Europa.

Mario Kuibuș: „Se dorește ca Piața Constituției să devină o mare sufragerie a orașului, care nu ar mai fi definită doar ca o piață pentru evenimente întâmplătoare, ci ca o prezență permanentă, ca activitate. Soluția avansată este cea de a fi preluate soluții de bună practică din lumea contemporană.”

PARCUL IZVOR (prezentare Dorin Ștefan)

Se propune îmbunătățirea designului urban – va apărea un pod peste Dâmbovița în preajma Cazarmei de Pompieri. Sub parc ar trebui să existe parcaje subterane, iar aleile din Parcul Izvor vor fi redesenat. Peste parcaj va fi propus un amfiteatru.

PIAȚA LAHOVARY – PIAȚA CANTACUZINO

Și în această zonă se propune realizarea unei parcări, care ar colecta majoritatea automobilelor existente în zonă, cu ieșiri și intrări dinspre și spre parcuri.

PIAȚA DE FLORI

Între spațiile construite acum existente, care vor fi reamenajate și redade circuitului comercial, vor apărea spații publice; marea problemă este poziționarea ieșirii din Diametrală, care va duce la modificări importante ale spațiului, funcție de determinarea exactă a ieșirii din subteran a traficului.

PODUL CALICILOR (ȘELARI)

Problema majoră a acestui spațiu este cea de a se stabili statutul perimetrului aflat în spatele tribunalului, pentru că funcție de statutul juridic al acestuia se poate interveni sau nu asupra spațiului sau doar asupra unei părți a lui. Se va reveni, așadar, cu documente care să probeze situația acestuia.

Bogdan Bogoescu: „Dincolo de intenția cu totul pozitivă a demersului, nu pot să nu remarc componenta eseistică foarte mare a acestei documentații. Pur și simplu, în starea actuală, ea nu îmi oferă instrumentele care ar putea-o transforma în documentație care să precadă o realizare concretă a dorințelor față de spațiile analizate. Vorbind punctual despre Sala Palatului, vreau să amintesc că aici există cel puțin 3 proiecte, care trebuie verificate minuțios înainte de a se propune altceva. Nu îmi dau seama de ce anume se va întâmpla în spațiul din spatele Palatului Regal. Vechile vestigii sigur că ar trebui să se manifeste, să fie prezente, nu ignorate sau îngropate. Deviarea circulației va modifica radical caracterul zonei. Nu văd care sunt relațiile posibile cu spațiile majore din apropiere, pe care le-am menționat deja și nici cum se relaționează aceste propuneri cu ambientul oferit de Sala Palatului. În fine, nu am instrumente administrative pentru a asigura o oarecare calitate și unitate soluțiilor preconizate.”

Dorin Ștefan precizează că documentația este rezultatul efortului a 12 birouri de arhitectură, așadar este normal ca ea să fie oarecum eterogenă.

Vlad Cavarnali, însă, este de părere că pentru majoritatea zonelor există alte proiecte, deseori cu soluții mai bine argumentate decât cele care au fost prezentate acum.

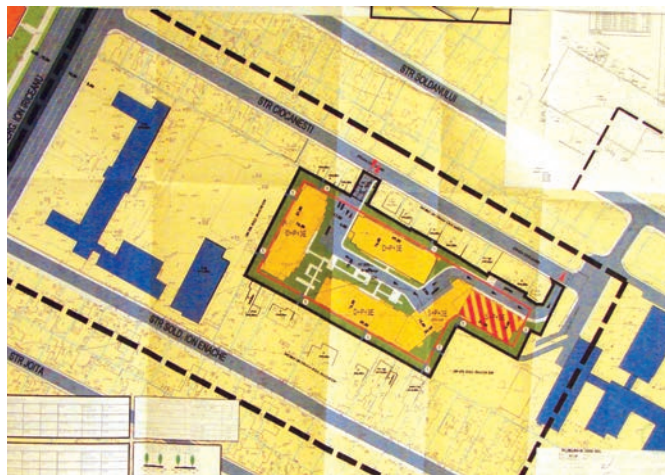
Casandra Roșu este de părere că în toate punctele lipsesc sau nu sunt prezentate anumite elemente, dar de multe ori tocmai acestea ar trebui să dea consistență soluției.

Rezoluție (Soim Gabrea): „Se va reveni cu propunerea, pentru început corelată atent cel puțin cu un proiect de circulație coerent, pentru toate zonele acum prezentate.”

Ședința Comisiei Tehnice de Amenajarea Teritoriului și Urbanism a Primăriei Capitalei din data de 9 aprilie 2014. Au participat la discuții: Sorin Gabrea, președinte al Comisiei; Gheorghe Pătrașcu, arhitect-șef, Dan Marin, Constantin Enache, Alexandru Panaitescu, Bogdan Bogoescu, ing. Cornel Panaitescu, Vlad Cavarnali, Tiberiu Florescu, Cristina Olga Gociman, Dorin Ștefan, Doina Bubulete – membri ai Comisiei, Andrei Zaharescu, specialist Rețele, Elena Boghină, specialist Circulație, Stelian Constantinescu, expert din partea Primăriei și referent al lucrărilor. Au fost dezbătute și avizate următoarele documentații:

1. PUZ Str. Ciocănești nr. 20 și nr. 36, S.4 / inițiatori GEORGESCU ROBERTINO, DRĂGULIN DANIEL-IONEL, elaborator SC SILPAN 2000 SRL, URB. RUR. R.A. BOGDAN, aviz de oportunitate

Proiectul revine în fața Comisiei după ce s-au solicitat unele modificări care au fost, între timp, soluționate în sensul cerut de membrii Comisiei. Se amintesc, totuși, câteva date legate de proiect pentru noii membri și pentru cei care au absentat la prezentarea anterioară – parcela care conține intenția de intervenție se situează în S Bucureștiului, între Șos. Berceni și Șos. Olteniței. Se dorește ridicarea unui ansamblu rezidențial cu spații pentru comerț și alte dotări. Au fost solicitate dispuneri variate ale volumetriei, pe direcția N-S, ca și soluționarea unei rețele de circulație coerente în incintă. Se oferă, acum, două soluții, prima dintre ele cu 5 corpuri de clădire și cu acces în dublu sens din Str. Ciocănești, cu 3 zone destinate

parcării supraterrane; regimul de înălțime propus ar fi P+3, iar între corpuri ar funcționa zone verzi și spații pentru joacă. Varianta secundă propune numai 4 corpuri de clădire, un acces subteran la ieșirea din ansamblu, înălțimea clădirilor atingând tot P+3. Va exista, însă, o singură parcare.

Sorin Gabrea amintește solicitanților dorința membrilor Comisiei de a se construi, aici, într-o manieră separată a blocurilor, într-o volumetrie mai spartă. Cristina Gociman este de părere că volumele avansate par prea masive. Ar dori, dacă se poate, un spațiu verde ceva mai concentrat, mai unitar, o amenajare mai agreabilă, în discuție fiind vorba despre o incintă care trebuie și ea să aibă calitate a locuirii. Ar dori să știe ce distanță va fi, în cele din urmă, între clădiri – 15 m.

Tiberiu Florescu își dorește un număr de apartamente mai mici pe scară.

Vlad Cavarnali: „Situl este potrivit pentru locuințe-covor. Este oportun să se construiască rezidențial aici, numai că ceea ce ni se prezintă este prea masiv.”

Bogdan Bogoescu: „Trebuie studiată ceva mai atent toată zona, ca și conexiunile parcelei cu realitățile din față și din spate, astfel încât atunci când citim aceste relații și felul în care ele reflectă volumetria soluției finale, aceasta să constituie pentru toți o lectură agreabilă.”

Rezoluție (Sorin Gabrea): „Indicatorii propuși sunt rezonabili, accesul prezentat în varianta secundă este corect, însă trebuie studiată o zonă mai mare, pentru determinarea implicațiilor acestui mod de a construi asupra vecinătăților și propusă o soluție volumetrică mai spartă.”

2. PUZ Calea 13 Septembrie nr. 90, S.5 / inițiator SOCIETATEA COMPANIILOR HOTELIERE GRAND SRL, elaborator SC URBE 2000 SRL, URB. RUR. CONSTANTIN ENACHE, aviz de oportunitate

Prezentarea aparține arh. Constantin Enache: „Se dorește extinderea Hotelului Marriot pe una din laturile sale, acolo unde în acest moment funcționează garajele. Întreaga zonă, acum, este chinuită

din cauza accesului mașinilor în aceste garaje și se pierde o resursă importantă de teren. O propunere coerentă ar clarifica zona și, poate, ar deschide unele posibilități de valorificare mai bună a potențialului zonei. Se extinde existentul cu un corp de clădire care va fi construit peste aceste garaje.”

Bogdan Bogoescu dorește să știe ce se va întâmpla în curtea din spate și dacă, într-un fel oarecare, s-ar putea reglementa strada de aici pentru a se utiliza spațiul parcajului supraterran.

Dan Marin: „Acest loc pe care se intenționează construirea se vede cel mai bine dinspre fostul stadion, în orice caz din toată zona aferentă lui – se vede, adică, cornișa din spatele Hotelului Marriot și spatele Ministerului, ambele elemente care pot și trebuie să fie valorificate în interesul orașului. Dar, dacă ne gândim la importanța acestor clădiri și la calitatea întregii zone spre spate, care se deschide spre Cotroceni, cred că cel mai bine ar fi ca și aici să fie gândită o fațadă, iar intervenția să nu fie tratată doar funcțional, iar arhitectural tot ca un spate, ca o anexă.”

Tiberiu Florescu este în asentimentul acestei observații și atrage atenția că, mai mult chiar, în afară de aceste puncte de vedere importante, mai sunt și alte unghiuri care pot face intervenția lizibilă și interesantă.

Bogdan Bogoescu este și el de părere că soluția cea mai bună ar fi aceea cu două fațade și care, pe interior, între cele două corpuri, să cuprindă o incintă care poate fi amenajată inteligent.

Elena Boghină: „Profilul străzii care va deveni una de acces în acest spațiu trebuie bine calibrat, deoarece ea va absorbi multă circulație.” Andrei Zaharescu atrage atenția asupra prezenței canalizării hotelului, care colectează toate tronsoanele acestuia și care este una importantă și care, în cazul atingerii ei, va ridica multe probleme; la aceasta, Constantin Enache răspunde că subsolul nu va fi afectat, deoarece în principiu se intenționează construirea peste o structură existentă, în limitele suportabilului oferit de aceasta.

Rezoluție (Sorin Gabrea): „Se avizează favorabil, dar se va ține cont de recomandările Comisiei, astfel ca la prezentarea pentru obținerea avizului de urbanism toate acestea să se regăsească în propunere.”

3. PUZ Str. Victor Brauner nr. 34-38, S.3 / inițiatori GEORGESCU ROBERTINO, DRĂGULIN DANIEL-IONEL, elaborator SC SILPAN 2000 SRL, URB. RUR. R.A. BOGDAN, aviz de oportunitate

Au fost cerute mai multe propuneri (variante ale soluției) de volumetrie, precum și o mai atentă studiere a circulației auto și pietonale, care trebuiau soluționate prin propuneri de circulație interioară, de incintă, care să fie coerente. Se arată că organizarea a fost gândită ca o incintă, însă în zona intersecției a fost propus un volum mai mare ca înălțime, pentru a „semnaliza” ansamblul. O primă variantă avansează ideea de accentuare a volumului cu un corp suspendat pe consolă, care se desfășoară între etajul 1 și 5. Circulațiile pietonale converg spre spațiile verzi. În varianta secundă se propune o fragmentare a ansamblului cu o circulație pietonală de 6 m, distribuită pe fiecare latură.

Doina Bubulete: „Cred că sunt elemente insuficiente ca să pot jude-

ca o soluție în ansamblul ei, dar din cele ce văd și eu înclin spre a doua soluție, care pare să respire mai bine.”

Bogdan Bogoescu: „Cred că o incintă ca formă rezultată plus o configurație incapsulată vor produce mai degrabă o stare de disconfort pentru viitorii locatari. Cred că este nevoie de o altă geometrie, însoțită de o simplificare a imaginii. Pasajele propuse trebuie să aibă o anume savoare, un anume sens ca amplasament, ele trebuie să conducă spre ceva. Mai țineți cont de faptul că în final incinta va fi una umbrată, cu o rezonanță sonoră foarte mare – așa încât eu mi-aș mai dori ca acest fel de propunere să fie mai bine analizată ori poate că ar fi mai util ca soluția volumetrică să fie regândită.”

Constantin Enache este de acord, în principiu, cu prima variantă, dar dorește ca volumetria clădirii mai înalte să fie strict paralelă cu bulevardul Pallady, ca să asigure o ordine ansamblului și zonei.

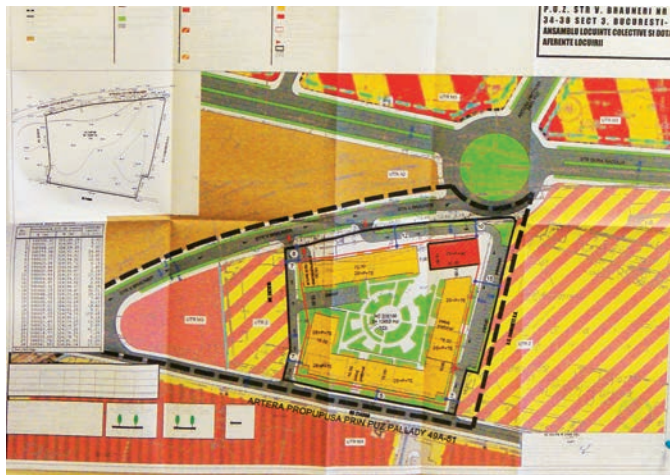
Alexandru Panaitescu își exprimă rezerva față de incintele organizate de tip cvartal, datorită problemelor pe care o astfel de volumetrie și organizare le ridică, mai ales la înălțimi pe care le presupun clădiri de P+7 ori P+9 – apar probleme de înșorire, de zgomot, de aerisire, s.a – totul poate sfârși într-o dală de asfalt dominată de mizerie. Este împotriva soluției construite în acest fel.

Dan Marin este de acord cu toate observațiile ridicate; insistă și el asupra orientării neclare a clădirilor, care ar trebui corectate ca amplasare. Ridică și problema vecinătăților. În opinia d-sale, e nevoie de o extindere sensibilă a perimetrului zonei de studiu și în mod cert este nevoie de schimbarea volumetriei, pentru ca în final soluția să fie una viabilă.

Vlad Cavarnali: „Pe lângă toate celelalte observații, vreau să mai semnalizez marea dezordine compozițională, mai bine-zis absența ideii de compoziție din propunere. Nu înțeleg care ar fi axul acestei compoziții, care ar fi direcția dominantă, cum pătrunde lumina și până unde, care este retragerea de principiu față de sensul giratoriu. Cred că este nevoie de reconformarea totală a propunerii și abordării.”

Cristina Gociman: „Sigur că este nevoie de lumină pentru toată lumea care va locui aici, așa că un studiu de înșorire este obligato-

riu. Mă mai gândesc apoi și la ventilare sau la curenții care vor apărea într-o astfel de organizare, așa că aş recomanda mai curând spargerea volumului în pavilioane. Pentru că în această organizare mai apare și o altă problemă foarte greu de rezolvat – cea a locuirii la parter, foarte greu de rezolvat onorabil.”

Sorin Gabrea: „Mi se pare neclar felul în care se face diferențierea spațiilor față de parcare, a zonelor destinate pietonilor de cele rezervate mașinilor. În plus, sunt de părere că indicatorii, pentru astfel de locuințe mici, sunt prea mari. Observațiile făcute până acum sunt valabile – problemele pe care le întâmpinați prin susținerea unui astfel de volum sunt foarte, foarte mari și greu de soluționate.”

Dan Marin ar dori ca și PUZ Brătării, din imediata apropiere, să fie luat în considerare, măcar ca propunere directoare pentru circulații, pentru a le pune de acord.

Rezoluție (Sorin Gabrea): „Vă rugăm să reveniți fie cu propuneri care să soluționeze toate aceste probleme ridicate, fie cu o altă volumetrie. Suntem în principiu de acord cu construirea de locuințe în acest loc, însă propunerea trebuie redefinită.”

4. PUZ Bd. Mărăști nr. 26, S.1 / inițiator FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE RUGBY, elaborator SC URBE 2000 SRL, URB. RUR. CONSTANTIN ENACHE, aviz de urbanism preliminar

Propunerea a mai fost prezentată, s-au cerut o serie de modificări și îmbunătățiri, socotite posibile de realizatori – studierea atentă a prezenței gardului sau a posibilității înlăturării lui, definirea unei volumetrii care să se înscrie discret în zonă, regândirea întregii suprafețe vecine stadionului ca un spațiu public. În prezentarea arh. Adrian Spirescu, acesta afirmă că „proiectul este unul dominat de axialitate, iar pentru întreaga zonă punctul forte este reprezentat de Catedrala Cașin, în jurul căreia ar trebui să se coaguleze întreaga propunere, ea fiind monumentul cel mai important de aici. Poate fi definită o piațetă generoasă care ar sublinia fațada bisericii și zona aferentă ei, aici fiind locul unor frecvente și relativ importante aglomerări, datorate sărbătorilor religioase, însă pentru

aceasta ar trebui sacrificate bretelele de circulație. Pe str. Mărăști, delimitarea incintei sportive de oraș se va face prin gard numai pe anumite porțiuni, iar zona înconjurătoare ar trebui să fie reabsorbită de oraș. Modelarea parcajului ar trebui să fie realizată pe plan orizontal, fără accidente volumetrice, pentru că unul din specificurile zonei este cel de desfășurare a unui parcurs pietonal, care e bine să fie citit clar, direct. Și parcajul din partea de S a stadionului trebuie delimitat de celelalte spații prin finisaje sau elemente de acest fel.”

Dan Marin crede că „este util ca piața să fie delimitată prin fronturi cât mai unitare. Aliniamentul vegetal, în această perspectivă, ar putea oferi «canale» pentru parcurs și pentru vizionarea dirijată a unor elemente. O parte din propunere este încă marcată de haotic și cred că pentru a o așeza cât mai bine trebuie folosit elementul vegetal, care poate constitui o prezență în același timp plăcută, însă și funcțională, ca element al organizării locului.”

Constantin Enache arată că propunerea pentru noua vegetație include elementul natural existent.

Bogdan Bogoescu: „Perspectiva către biserică este cea mai importantă. Poate fi gândit, pentru o accentuare a rolului de limită afectat vegetației, un sistem de catarge, steaguri sau alte elemente-artefacte dezvoltate vertical. Vechiul gard nu trebuie preluat, totul trebuie gândit ca și cum ar fi dezvoltat un canal favorizat al percepției bisericii. Mă declar întru totul de acord cu intenția de a recupera spațiul, care este un important bun al orașului.”

Alexandru Panaitescu: „Cred că macheta dovedește cel mai bine coerența propunerii și utilitatea pietonului, iar diagonala arborilor existenți cade bine în propunere, ca vector care trebuie susținut prin vegetația care va fi plantată.”

Cristina Gociman este de acord cu avizarea propunerii, dar ar dori să știe dacă nu cumva parcajul ar putea fi re poziționat sau introdus în subsol, pentru că în poziția existentă deranjează un ansamblu care fără el ar fi mai unitar. Tiberiu Florescu exprimă mai radical această opinie, în sensul în care prezența parcajului în acel punct este pur și simplu o realitate nedorită, pentru că acesta funcționează ca barieră pentru întreaga zonă. Ar trebui găsit, în opinia d-sale, o posibilitate de introducere a parcajului în subsol. Constantin Enache este de acord, în principiu, cu sugestia aceasta, însă atrage atenția asupra faptului că, până la existența unui atare spațiu util, mașinile ar ocupa haotic întreaga zonă, așa că pentru moment cel puțin este preferabil ca parcajul să rămână la locul său.

Elena Boghină ar dori ca inclusiv reorientarea parcării să fie gândită, pentru că în starea existentă, circulația mașinilor este dificilă.

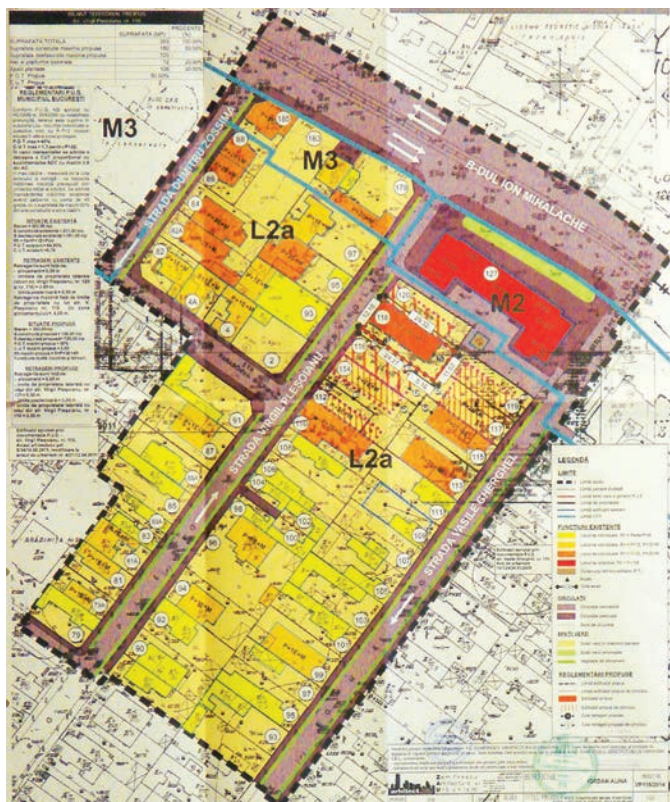
Rezoluție (Sorin Gabrea): „Cu rugămintea de a se răspunde cât mai eficient sugestiilor membrilor Comisiei, avizăm favorabil propunerea.”

5. PUZ Str. Virgil Pleșoianu nr. 118, S.1 / inițiator IORDAN ALINA, elaborator SC ZAMFIRESCU ARHITECTURĂ ȘI URBANISM SRL, aviz de oportunitate

Terenul, de 360 mp, este situat la intersecția Str. Mihalache cu Str. Gherghel. Zona este L2A, proprie construirii de locuințe, are un CUT de 3 și un POT de 45%. Imobilul propus este unul mixt, cu locuințe și birouri; se păstrează alinierea stradală, retragerile spre spate și față sunt de câte 5 m, iar cele laterale de câte 3 m. În zona învecinată există chiar o clădire de P+10. Construcția propusă ar trebui să aibă, în cele din urmă, o înălțime de 4 etaje, ultimul dintre ele fiind retras.

Dan Marin observă că dacă la CUT propriu zonei, 1,3, adăugăm 20%, atât cât se permite pentru o dezvoltare, rezultatul nu ajunge în niciun caz la 2. Mai adaugă că de fapt zona este una cu parcele mici, cu case la curte. „De ce este oportun ca într-o astfel de zonă totuși definită să apară o construcție P+3, de un asemenea tip? Care este sensul unei astfel de intervenții?”

Stelian Constantinescu confirmă observația sporului de doar 20%, care trebuie recalculat și își exprimă rezerva asupra apariției unor birouri în zonă, lucru care este cel puțin discutabil și care ar complica mult problemele existente.

Sorin Gabrea ar dori extinderea zonei de studiu spre N și crede că totuși ar trebui să se rămână în limitele unui CUT legal. Vlad Cavarnali precizează maximul de CUT la care ar trebui să se ajungă, 1,6, dar atrage atenția că zona fiind una mixtă, este posibilă apariția unor clădiri cu două etaje și mansardă. Iar dacă se discută

despre birouri mici, care pot ocupa până la 250 mp într-o zonă mixtă, atunci întreaga propunere trebuie reargumentată și în orice caz redefinită.

Dan Marin cere precizarea înălțimii reale a clădirii propuse, la final – aceasta ar avea în jur de 15-18 m. Observă că un spațiu despărțitor de 3 m pentru o astfel de înălțime este cu totul impropriu și recomandă că, în eventualitatea în care se dorește o astfel de construire, ea să se exprime și într-o formă a clădirii propriie, nu una care pur și simplu expandează un plan de casă simplă, ceea ce este o greșeală. Alexandru Panaitescu consideră că tot ce poate fi permis în această zonă este o clădire de P+2/3R, poate cu spații pentru birouri mici, individuale.

Rezoluție (Sorin Gabrea): „Vă rugăm să reveniți cu extinderea zonei de studiu spre N; vă invităm, de asemenea, să intrați în limitele legale ale sporirii indicatorilor. Puteți face o propunere pentru P+2/3R, însă vă rugăm ca în acest caz să oferiți Comisiei partiuri, ilustrare de temă, desfășurări stradale, accese, piese care să vă susțină mai aplicat propunerea”.

6. PUZ Intr. Găiești nr. 6, S.5 / inițiator VASILE VICTORIA, elaborator SC EBONY 94 IMPEX SRL, URB. RUR. PETRE DINU CIVIDINO, aviz de oportunitate

Terenul se află undeva în apropierea Șoselei Măgurele și este situat în spatele curților. A fost creată și o servitute pentru trecere; se dorește ridicarea unei clădiri P+1, poate cu mansardă. Elena Boghină amintește faptul că Șos. București – Măgurele are un profil de 24 m, teoretic suficient pentru o bună alimentare a întregii zone, dar că toate străzile de aici sunt destructurate și că este necesară o corelare a lor.

Rezoluție (Sorin Gabrea): „Parcela studiată să fie mai mică, redusă doar la cele două trapeze alăturate și neapărat propusă o tramă stradală într-un minim de coerență. Propunerea va fi reanalizată în aceste condiții. De acord cu oportunitatea, în principiu.”

Comisia de Disciplină 2010 – 2014

Comisia de disciplină aleasă în anul 2010, a avut următoarea componență :

1. arh. RADU VALENTIN FRUMUȘANI
– Președintele Comisiei de Disciplină
2. arh. RODICA DANIELA CĂTĂNESCU
3. c. arh. LUCIAN EUSTAȚIU MIHĂESCU
4. arh. ALEXANDRU OCTAVIAN TOMA
5. arh. ADELIN BĂLAN
6. arh. TANIA IANCU
7. arh. SORIN CIOMĂRTAN
8. arh. LUMINIȚA ANTOANETA PATRON
9. arh. GABRIELA TABACU

Comisia de Disciplină a funcționat cu trei complete de judecată, datorită numărului mare de reclamații și al numărului mare de ședințe. Președinții celor trei complete de judecată au fost arh. Radu Frumușani la completul 1, arh. Gabriela Tabacu la completul 2 și arh. Tania Iancu la completul 3. Deoarece d-na arh. Adelin Bălan a fost aleasă în Colegiul Director al OAR Național, a fost introdus în Comisia de Disciplină unul dintre membrii supleanți, dl arh. Ioan Crăciunescu. În anul 2012, au fost vacante două posturi de membri ai Comisiei de Disciplină, respectiv al d-lui arh. Ioan Crăciunescu în urma decesului acestuia și al d-nei arh. Gabriela Tabacu, care a avut mai mult de 3 absențe nemotivate.

În locul acestora au fost numiți în Comisia de Disciplină, arh. Octavian Ciampuru și Adrian Moleavin. De asemenea dl arh. Mohamed Al Bashtawi, care candidase pentru un loc în Comisia de Disciplină, dar nu întrunise voturile necesare, a fost trecut în rândurile membrilor supleanți, alături de d-na arh. Gabriela Tabacu. Președintele completului nr. 2 a fost ales dl. arh. Alexandru Octavian Toma.

Au fost organizate un total de 126 de ședințe, în care s-au dezbătut cele 41 de cazuri. În general, s-a încercat o mediere a părților, astfel încât să nu se ajungă la situații neplăcute. Astfel, au fost 7 cazuri de înțelegeri amiabile și 12 cazuri au fost respinse. Celelalte cazuri s-au soldat cu sancțiuni, respectiv 10 cazuri cu avertisment, 5 cazuri cu vot de blam, 6 cazuri cu suspendarea dreptului de semnătură. De asemenea, unul dintre cazuri a fost transmis la Parchetul de pe lângă Judecătoria sectorului 1.

A existat și o sesizare adresată Inspectoratului de Stat în Construcții și una adresată MDRAP, referitoare la activitatea de verificare proiecte de arhitectură, a unuia dintre arhitecții verficatori, pentru verificarea de complezență.

Cazurile majoritare au fost cele legate de semnătura de complezență, iar cele mai grave au fost cele care s-au soldat cu anularea unor PUD-uri, PUZ-uri, anularea unor autorizații de construire de către instanțe și despăgubirea unor clienți.

Candidații viitoarei Comisii de Disciplină, trebuie să fie persoane cărora să le fie recunoscută probitatea morală și profesională. Viitorii membri ai acestei comisii vor trebui să fie drepecți în hotărârile ce le vor da, să nu fie părtinitori și să nu țină cont de prietenii sau de grade de rudenie, caz în care vor avea obligația să se recuze. Le vor trece pe la urechi comentarii sau interpretări nu prea ortodoxe. Le recomand viitorilor membri ai Comisiei de Disciplină să fie intransigenți, după ce au încercat o mediere a părților, să nu se lase influențați de colegi, de prieteni, de președinte al Ordinului și să se conducă numai după Codul deontologic al profesiei de arhitect, după Legea Arhitectului și Codul de procedură al Comisiilor de Disciplină.

Întocmit,
arh. Radu Frumușani
Președintele Comisiei de Disciplină a O.A.R. București

Colegiul Director Rezultatele concursului pentru noul sediu al Filialei Teritoriale București a OAR

FOTO: arh. Alexandru PANAITESCU

Juriul concursului

Deliberări

Așa cum s-a prezentat și într-un număr anterior al buletinului A&B, în scopul selectării celei mai bune soluții de amenajare și consolidare a imobilului achiziționat în str. Sf. Constantin nr. 32 pentru a fi folosit ca sediu al Filialei București a OAR, în septembrie 2013 Colegiul Director și Consiliul Teritorial au decis organizarea unui concurs public, deschis pentru toți arhitecții din România, membri ai OAR. Organizarea concursului a fost făcută în colaborare cu structurile specializate ale Ordinului Arhitecților din România, care a alocat și fonduri pentru circa patru cincimi din cheltuielile de organizare și premiere, restul fiind asigurat din bugetul Filialei București. În perioada octombrie-decembrie 2013 s-a desfășurat etapa pregătitoare, constând în elaborarea regulamentului competiției, a temei și documentațiilor anexe aferente acesteia, iar la 7 ianuarie 2014 s-a lansat concursul, predarea proiectelor având loc pe 20 martie 2014.

Față de cele peste 70 de echipe care și-au anunțat intenția de a participa la concurs, în final, la secretariatul acestuia, organizat în sediul central al OAR din Str. Arthur Verona nr. 19, s-au depus un număr de 47 proiecte, dintre care șase au fost descalificate pentru nerespectarea termenului de predare, astfel că în jurizare au intrat 41 de lucrări. Etapa procedurală, anterioară jurizării, a fost asigurată de o comisie tehnică, formată din arh. Alexandru Belinschi președinte, arh. Mirona Crăciun și arh. Ilina Constantinescu, care a verificat din punct de vedere strict formal dacă proiectele respectă prevederile regulamentului, cât și ale legislației în vigoare și a propus acceptarea lor în dezbateră juriului.

Juriul a fost alcătuit din 7 membri cu drept de vot, și anume: prof. dr. arh. Zeno Bogdănescu, rectorul UAUIM, ales președintele juriului; ing. Dorin Lazăr; conf. dr. arh. Marius Marcu-Lapadat, decanul Facultății de Arhitectură de Interior; conf. dr. arh. Dan Marin; prof. dr. arh. Mircea Ochinciuc, președinte FTB-OAR; arh. Șerban Sturduza, vicepreședinte OAR și arh. Liviu Zăgan.

Fără drept de vot la jurizare au participat arh. Alexandru Panaitescu, consultantul profesional și tehnic al concursului; arh. Alexandru Belinschi, președintele comisiei tehnice; arh. Mirona Crăciun, secretarul juriului și arh. Monica Lotreanu, managerul concursului și reprezentanta Departamentului Concursuri al OAR.

Jurizarea proiectelor s-a desfășurat în zilele de 28, 29 și 30 martie 2014 în sala de expoziții a UAUIM. Respectând Tema concursului, criteriile de evaluare și selecție ale juriului au fost următoarele:

- obținerea unui bilanț funcțional optim;
- raționalitatea și costurile soluției pentru consolidarea imobilului;

- originalitatea și unitatea concepției spațiale de amenajare a sediului;
- valoarea de reprezentare publică a sediului;
- respectarea plafonului de cost al lucrărilor (arhitectură, structură, instalații, fără dotări și mobilier) de 2.000.000 lei inclusiv TVA, cu o depășire de max. 10%.

Raportându-se la acestea, juriul a avut libertatea de a stabili ponderea și detalierea criteriilor generale prezentate în Temă.

În unanimitate, juriul a hotărât ca în primele etape să se delibereze în comun asupra tuturor proiectelor prezentate spre jurizare, luând în considerare criteriile de evaluare din Temă. După discuții pro și contra, în prima rundă de evaluare au fost eliminate 22 proiecte, în a II-a rundă au fost eliminate 6, iar în runda a III-a au mai fost eliminate alte 7 proiecte.

Pentru votul final de departajare a celor 6 proiecte rămase în discuție pentru eventuala premiere, fiecare membru al juriului a stabilit individual o scară valorică exprimată în puncte, care însumate au condus la ierarhia premiilor și mențiunilor.

Juriul a mai făcut următoarele recomandări cu caracter general:

- Alegerea tipului de mobilier va trebui să sublinieze calitățile spațiale și conceptuale propuse prin proiectul de concurs. Este recomandată contractarea unui proiect de specialitate care să integreze elementele de mobilier și de amenajare interioară cu spiritul arhitecturii propuse.
- Materialele de finisaj trebuie să respecte concepția de ansamblu – urmând să evite soluții standard sau stridente.
- Distribuția funcțională poate fi ajustată, ameliorată, în vederea facilitării unei relații cât mai directe a membrilor filialei cu personalul angajat.

În ziua de 31 martie 2014, odată cu anunțarea rezultatelor jurizării s-a deschis publicului și expoziția de proiecte, care a putut fi vizitată până pe 18 aprilie 2014. După consumarea și a ultimei etape procedurale a concursului, cea de formulare a eventualelor contestații și rezolvarea lor, în ziua de 10 aprilie 2014 s-a desfășurat în sala de expoziții a UAUIM festivitatea de premiere, consacrandu-se astfel încheierea concursului.

În final, Colegiul Director al Filialei București a OAR, în calitate de promotor și organizator, îi felicită pe câștigători, dar în primul rând le mulțumește tuturor participanților pentru pasiunea și profesionalismul cu care s-au implicat în desfășurarea competiției, asigurând succesul acesteia.

arh. Alexandru PANAITESCU
vicepreședinte FTB-OAR

Festivitatea de premiere: arh. Iulia Stanciu

arh. Mina Sava și arh. Silviu Musteață

arh. Anca Popescu și arh. Sorin Popescu

PREMIUL I – 4.000 de euro și atribuirea contractului de proiectare a lucrării

SC STARH ARHITECTURĂ, CONSTRUCȚII, DESIGN SRL

autor: arh. Maria Iulia STANCIU

coautori: stud. Arh. Cosmin GĂLĂȚIANU, stud. arh. Cosmin Valentin GEORGESCU, stud. arh. Horia Constantin MUNTEANU

colaborator structură: ing. Adrian STĂNESCU (SC MIROGROUP SRL)

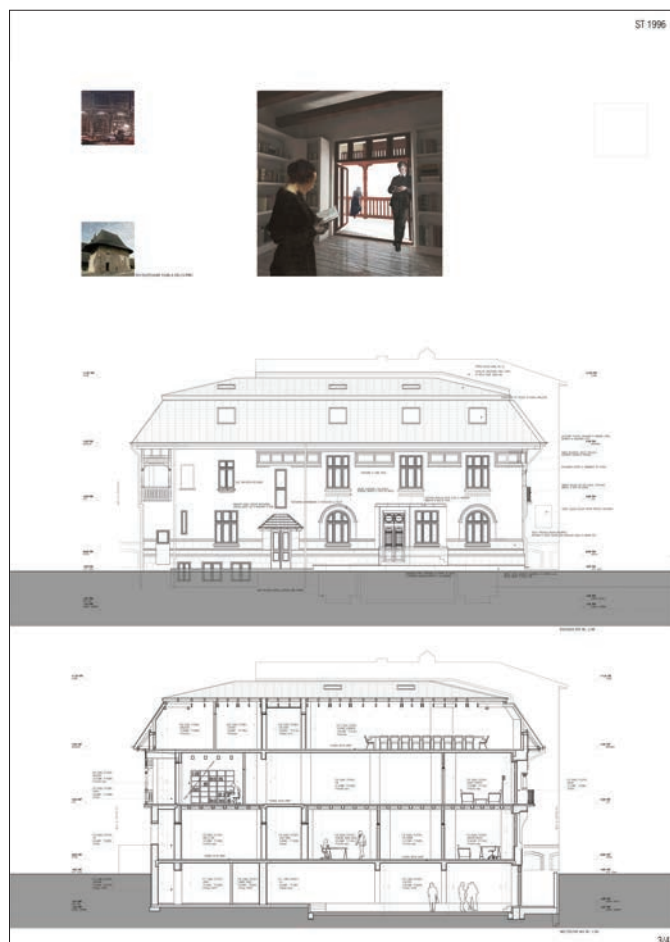
colaborator arhitectură: stud. arh. Miruna Elisabeta GUȘOAI

colaborator specialități: ing. Bogdan IONIȚĂ (SC VDB DYNASTY SRL)

Motivația juriului:

„Au fost apreciate logica intervenției, rezolvările arhitecturale prin folosirea judicioasă a structurii și spațiilor existente, prin distribuția funcțională flexibilă, cu posibilitatea adaptării la viitoare transformări

în aceleași spații. Este o intervenție minimală, care conservă imaginea caracteristică a clădirii, păstrând elemente existente semnificative și introducând, prin detaliile amenajării de interior, semne discrete ale contemporaneității. Juriul a mai apreciat rezolvarea accesului separat spre demisol, care permite funcționarea acestuia independent de restul imobilului. De asemenea, extinderea demisolului îmbogățește calitatea și percepția spațiului și poate constitui un avantaj pentru lucrările de asanare a demisolului. S-a mai considerat că este o propunere rațională, care oferă garanții că poate fi transpusă în realitate cu succes, oferind un raport optim costuri / calitatea spațiului obținut. Proiectul poate deveni un exemplu de referință pentru intervențiile într-un context de acest tip. OAR transmite prin acest proiect un mesaj echilibrat și matur către public și profesie.”

PREMIUL II – 2.500 euro

SC A STIL SRL

autor: arh. Mina SAVA

coautor: arh. Silviu MUSTEATĂ

colaborator structură: ing. Gabriel TĂNASE

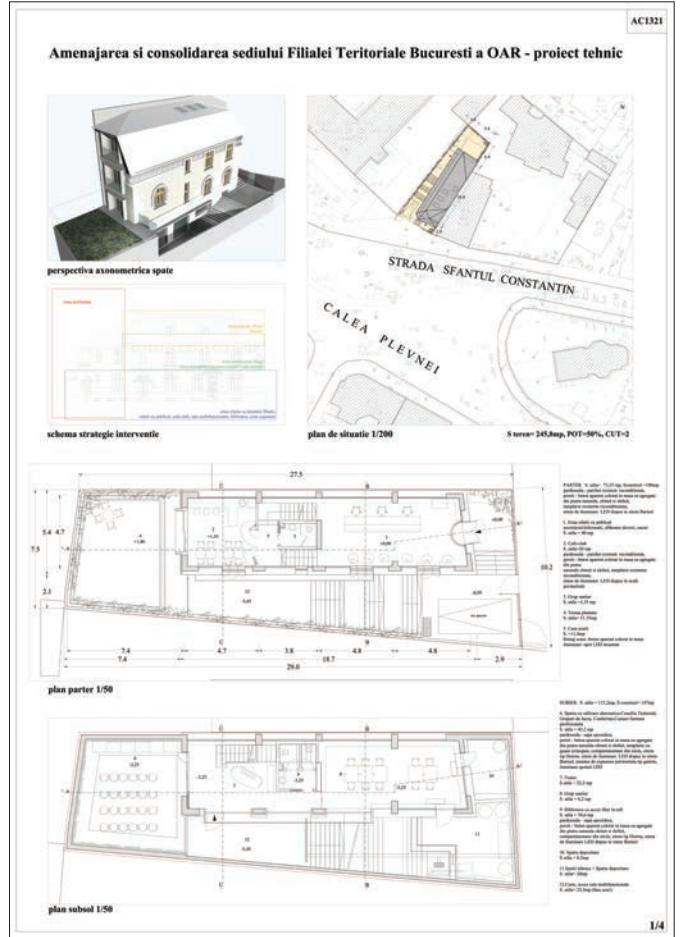
colaborator arhitectură: arh. Veronica SAVA

colaborator specialități: sculptor Petru Alexandru GALAI

– restaurare fațade

Motivația juriului:

„Juriul a apreciat că, spre deosebire de majoritatea proiectelor, soluția propune o reorganizare spațială majoră, atât la interior, cât și la exterior, însă justificată și coerentă în logica ei. Organizarea de tip circuit a spațiilor interioare, spațiul exterior valorificat și amplificat prin renunțarea la o parte din casa existentă, introducerea de spații cu înălțime generoasă (sala multifuncțională și foaietul/recepție din demisol) contribuie la depășirea condiției restrictive a casei de tip vagon. Prin înlocuirea scării existente cu un sistem de rampe la jumătate de nivel, soluția permite continuitatea dinamică a spațiilor interioare. Structural, soluția reprezintă o intervenție radicală asupra clădirii, cu repercusiuni importante asupra costurilor. Juriul are rezerve asupra noului volum al acoperișului, implicând eforturi structurale și economice deosebite fără efecte pe măsură.”

PREMIUL III – 1500 euro

SC ATELIERFORM SRL

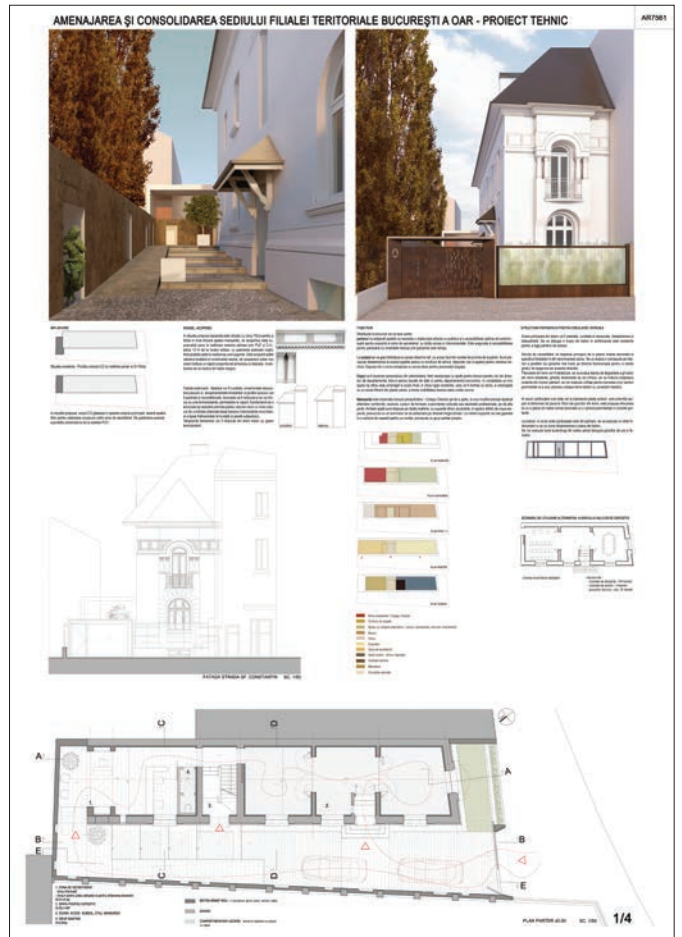
autor: arh. Anca Diana POPESCU

coautor: arh. Sorin Vladimir POPESCU

colaborator structură: ing. Mihai VIULET

Motivația juriului:

“S-a apreciat soluția logică, simplă, cu o rezolvare interesantă a organizării porții, curții, a intrării și a spațiilor parterului – extinderea ocazională a acestuia în exterior. Spațiul exterior generos, cu parcurs ascendent creează un traseu clar, separat pentru vizitatori și pentru membrii filialei / administrație. Rezolvând cu acuratețe spațiile interioare și exterioare, proiectul impune o imagine reținută, care integrează arhitectura tradițională a casei cu eleganța intervențiilor propuse. Problemele structurale sunt sumar abordate, dar soluția arhitecturală permite rezolvarea lor. Juriul consideră că remodelarea podului este prea amplă și nejustificată, iar rezultatele nu sunt pe măsura efortului.”

MENTIUNEA I – 500 euro

SC ENCLAVA DE ARHITECTURĂ SRL

autor: arh. Iulian UNGUREANU

coautori: arh. Radu URSOIU, arh. Gabriela ALEXE, stud. arh. Marius NEAGOIE, stud. arh. Răzvan POPA

colaborator structură: ing. Aurel ROȘU

colaborator specialități: ing. Cristian TOMESCU, ing. Bogdan MARINESCU (instalații)

Motivația juriului:

„S-a apreciat imaginea simplă, respectuoasă față de vechea clădire, cu intervenții contemporane reținute. Sunt de remarcat intrarea elegantă și contactul cu strada, calitatea spațiilor de primire a publicului, degajarea încăperilor de la parter pentru organizarea unor funcțiuni alternative. Intervențiile structurale, amintite doar în memoriu, sunt parțiale și insuficiente. Extinderea pe toate nivelurile până la limita de proprietate din spate nu oferă un model de utilizare a parcelarului.”

arh. Iulian Ungureanu

MENTIUNEA II – 500 euro

SC RE-ACT NOW ARCHITECTURE SRL

autor: arh. George Mario KUIBUS

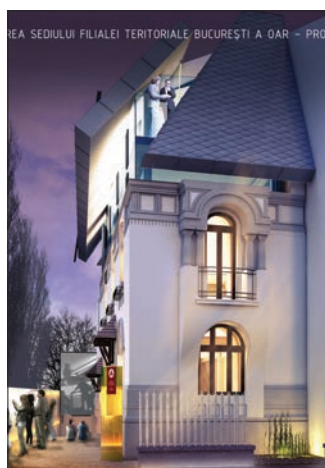
coautori: arh. Roxana DUMITRIU, arh. Mădălina GHIBUSI, arh. Viorel-Dănuț ZOICĂȘ

colaborator structură: ing. Rareș BENTU

colaborator specialități: ing. Mihai DUȚĂ

Motivația juriului:

„Dintre proiectele care modifică conformarea acoperișului, juriul a reținut această rezolvare ca fiind coerentă, convingătoare, propunând o imagine puternică, fără să fie gratuită. Proiectul aduce o rezolvare funcțională cu anumite calități: organizare interioară de tip peisaj, polivalența spațiilor, soluție de tip „birouri în expoziție”, obținând o estetică interioară contemporană. Spectacolul arhitectural spațial este seducător, dar greu de administrat. Asocierea structurii metalice propuse, flexibilă și ductilă, este neadekvată în raport cu cea existentă, rigidă și casantă.”

arh. Mario Kuibus

În dialog cu arhitectul Ștefan Perianu

Mircea Ochinciuc:

Astăzi ne întâlnim cu unul din colegii noștri care lucrează în Franța, dar care vine oarecum des în România, fiind foarte legat de școala de arhitectură. Face parte din juriile diplomelor de arhitectură. E vorba de domnul arhitect Ștefan Perianu sau, pentru cei care i-au fost sau încă îi sunt apropiați, Nichi Perianu. De ce Nichi și de unde vine?

Ștefan Perianu:

E o istorie din copilărie. Pur și simplu, probabil că cei din jurul meu mă chemau Ștefănică, Nică, Nichi... A rămas așa. De multe ori primesc felicitări de Sfântul Nicolae, mi se întâmplă foarte des.

MO: Aveai și o poreclă în facultate?

ȘP: Aveam, la fel ca toți. Pentru că eram foarte brunet, mi se spunea țiganul.

MO: În prezent trebuie să fim atenți! Dacă îți spune cineva țiganul, e deja discriminare și s-ar putea s-o pătească...

Hai să intrăm în lumea amintirilor, pentru că unele dintre ele sunt comune.

Deși e interviul tău, o să-mi permit la început să spun o istorie care m-a marcat foarte tare. Noi doi am lucrat foarte puțin timp împreună. După ce plecaseră la Paris partenerul tău de concursuri, m-ai luat pe mine. E vorba de un concurs, pentru un hotel în Deltă, pe care l-am și câștigat.

Și la Primăria de la Focșani, unde nu s-a mai pomenit de arhitectul Ștefan Perianu, pentru că de astă dată, plecaseră... el în străinătate. Poate că îți aduci aminte, poate că nu, atunci când se desenau fațadele Primăriei compusă dintr-o clădire veche și una nouă, partea de prezentare ți-a revenit ție. Și trebuia făcută o fațadă într-un răstimp foarte scurt. Ți-ai scos ceasul de la mână, l-ai pus pe masă și mi-ai spus: „în trei ore, e gata”. Am râs, am zis că nu se poate, mai ales că era vorba de o tehnică de creion, pe o fațadă jumătate clasică... Ei bine, după trei ore, fațada a fost complet gata. Era, o imagine mai mult decât expresivă a viitoarei Primării.

Deci, pot să te întreb acum care a fost atu-ul tău principal în profesie?

ȘP: E greu de spus... Atu-ul principal... Cred că, în primul rând, e vorba de o analiză rapidă a subiectului cu care ești confruntat și încercarea de a găsi calea spre rezultat, spre soluție. Asta e o treabă mentală. Cred că chestia asta mi-a folosit și mai târziu, când am ajuns în lumea occidentală, unde timpul înseamnă bani și este foarte bine gestionat. Sunt foarte rare cazurile în care o lucrare are tot timpul înainte și se poate derula pe multe luni sau pe mulți ani. În general, fiecare fază e foarte bine contabilizată, iar toate depășirile sunt sancționate. Deci, asta mi se pare un punct relativ important. Nu știu dacă îl aveam, dar în facultate trebuia să predăm proiectele la timp. Poate că și asta a contat. N-am putut niciodată să suport întârzierile, să ajung mai târziu sau să aștept. Cred că pe aici pe undeva trebuie să fie adevărul.

MO: Faptul că ai avut această putere de a analiza rapid și de a decide te-a ajutat. Ai dat greș cu astfel de judecăți?

ȘP: Nu, pentru că nu-mi aduc aminte să fi fost vreodată în întârziere cu vreun proiect. Și nu pentru că era sancțiunea, ci pentru că nu puteam suporta. Și chestiile astea se calculează în timp, în funcție de câți oameni de ajutor dispui, de cei cu care colaborezi ca parteneri. Și, cel puțin în Franța, unde este o situație specifică, arhitectul este coordonatorul general. Automat, el coordonează tehnica,

funcționalitatea și bugetul. Adică răspunderea este foarte vastă, chiar dacă nu este competența lui directă. Responsabil principal al tuturor domeniilor ästora.

MO: Asta e bine?

ȘP: Uneori avem impresia că ne depășește, dar asta face din meseria noastră un lucru incontestabil. Cel puțin după legislația actuală. Sigur că sunt foarte multe interese paralele care încearcă să torpileze situația, dar ea este prevăzută în legea arhitecturii, așa că este lege și nu poate fi ocolită.

MO: Așa și în România există o lege a arhitecturii. Din păcate se încalcă. Nu știu dacă în Franța există un anumit procent, mai mic sau mai mare de încălcări, dar care sunt penalizate. La noi, ultimii ani se confruntă cu numeroase abateri de la lege, dar instrumentele Ordinului Arhitecților de a le penaliza sunt reduse la zero; nu putem să ne opunem unui fel de malpraxis în arhitectură. Venind des în România, ai văzut câte lucruri bune s-au făcut, dar, fără îndoială, nu ți-au scăpat nici cele mai puțin bune. Ți propun un scenariu: dacă ai sta o perioadă mai îndelungată pentru un proiect la București și ai avea o echipă de colaboratori, cunoscând lumea de dinainte de 1989 și parțial lumea de după, ce crezi că ar trebui să se întâmple într-un colectiv pe care l-ai conduce?

ȘP: Cred că aș încerca să imaginez care sunt sarcinile pe care ar trebui să le distribuie fiecăruia și să găsec competențele respective pentru fiecare domeniu.

MO: Fiecare la locul potrivit...

ȘP: La locul potrivit, și, în același timp, să încerc să găsec și ce-i mai bun în fiecare, la locul potrivit. Sigur că asta înseamnă o oarecare cunoștință sau, măcar, să ai de-a face cu oameni care cunosc și te pot îndruma în diferitele domenii și pe urmă să vezi care sunt posibilitățile materiale ale acestei alegeri.

MO: Când ai plecat din țară erai asistent, bănuiesc. Nu exista alt grad. Toți eram asistenți la grămadă. Câți ani de experiență didactică aveai? Aproximativ.

ȘP: Cred că aveam opt ani...

MO: Opt ani deja, dincoace de catedră, ca să zic așa. Asta te-a ajutat în vreun fel să evaluezi, mai mult sau mai puțin corect, dar cu un spirit stimulat, posibilitățile celor cu care ai lucrat?

ȘP: Cred că mi-a dat, mai târziu și cu vârsta, un soi de sentiment de paternalitate față de cei mai tineri cu care am avut prilejul să lucrez. Sigur că dacă am ocazia și pot să întâlnesc pe cineva în sensul unei mai bune cunoașteri a meseriei, nu voi înceta niciodată să o fac. Dar, din păcate, sunt deseori tineri care vin cu asemenea formație și nu sunt la înălțime, nu sunt suficient de pregătiți. Nu atât teoretic, pentru că teoria e cea mai ușor de acumulat, cât mai ales practic. Pentru că un proiect realizat este 10% teorie, 15% talent, pricepere și restul e numai practică. Sigur că asta depinde, în fiecare țară e puțin diferit, dar am impresia că în anumite școli învățământul nu vrea să se canalizeze spre domeniul practic.

MO: Este cazul Franței?

ȘP: Este și al Franței. Am impresia că partea teoretică are importanță foarte mare, concepția lucrurilor și sensul practic e lăsat pe seama cabinetelor de arhitectură.

MO: A, deci nu mai e implicarea de tip Gio Ponti până la detaliu.

ȘP: Nu și e păcat. Sigur că există stagii practice care sunt programate, dar asta mi se pare că nu este destul. Cred că ar trebui însoțită în sensul ăsta și o punere în gardă pentru importanța pe care o poate avea elementul practic. Vezi tu, elementul practic nu e numai faptul de a realiza ceva. Practicul reprezintă ducerea la capăt a unui proiect. Un proiect înseamnă concepție, dar după concepție ai toată partea administrativă, permisul de construire de obținut, toată verificarea cu legislația în vigoare, cu reglementarea de securitate, de persoane cu handicap motor, vizual sau auditiv... Deci toate chestiile astea sunt niște furci prin care nu poți să treci altfel decât rezolvând fiecare parte în conformitate cu reglementarea.

MO: Ceea ce nu se descrie în școală...

ȘP: Nu se dă importanță, nu este o punere în gardă: fiți atenți, astea sunt lucruri incontestabile!

MO: Culmea, față de ceea ce ai făcut tu în școală sau ai apucat în cariera de asistent, probabil maximum 50 discipline, acum s-a ajuns la vreo sută și ceva de discipline teoretice, și asta cred că grevează tocmai aprofundarea.

ȘP: Probabil. Bine, cunosc mai puțin situația din celelalte țări, dar cel puțin în Franța partea asta de reglementare a căpătat o importanță mult prea mare față de capacitățile unui singur arhitect.

MO: Spune-mi, asta nu se schimbă de la un timp la altul? Important este să ai simțul realităților momentului.

ȘP: Sigur că se schimbă. La fiecare trei, patru ani există schimbări importante în reglementare; câteodată și contradictorii.

MO: Țasta e și motivul pentru care mi se mai întâmplă să le spun studenților: „nu învățați acum legile, pentru că peste șase ani, când o să terminați facultatea, vor fi altele”.

ȘP: Dar spiritul lor trebuie să existe.

MO: Exact !

Acum vii de câțiva ani în juriile diplomelor de arhitectură. Ce le lipsește sau..., hai să începem cu partea bună a acestora?

ȘP: Partea bună a diplomelor ... Cred că diploma este cu siguranță primul proiect matur al studenților și cred că ei percep sensul ăsta. Pentru că până atunci au fost confrunțați cu mai multe proiecte de an. Un proiect de an este mai mult un exercițiu. Schița este și mai puțin, un mic exercițiu rapid. Proiectul de diplomă este altceva, pentru că trebuie să fie simularea unei realități.

Din păcate, cred că nu toate proiectele simt sensul ăsta.

Eu aș vrea într-un fel ca proiectele astea să fie proiectele lor mature. Un proiect de diplomă să fie aplicabil. Așa cum o teză de doctorat este ceva serios și rămâne ceva definitiv și verificat...

MO: Revenind la diplomă, dincolo de partea bună, există și o parte mai puțin fericită care, odată sesizată, ne-ar putea ajuta pe noi, cei ce suntem cu ochiul prea aproape, ca să vedem foarte clar „păcatele”. În ziaristică există, un termen, „cap limpede”. E cel care citește și corectează doar versiunea finală a articolului. Deci, ne-ar ajuta niște observații, din partea ta, care treptat se cumulează.

ȘP: Participând de fiecare dată la o singură comisie nu am decât o privire parțială. Mi s-a părut că anul ăsta nivelul mediu al proiectelor este ceva mai serios, mai ridicat. Nu vorbesc de proiectele cele mai bune. Acestea vor fi întotdeauna foarte bune, „geniale”, pentru că ai câte o stea, la un moment dat, care trece prin școală.

MO: Care a fost steaua în seria ta, îți mai amintești? Au fost unul, doi, mai mulți colegi?

ȘP: Nu pot să numesc pe unul și să nedreptățesc pe alții.

MO: Apropos de observațiile pe care le-ai făcut: mie mi se pare că nivelul de detaliere al diplomelor este puțin cam superficial. Mă refer la planșele de detaliu. Noi râdeam de planșele astea, pe care le puneam jos de tot pe panou, acolo unde profesorul Solomon, care suferea de artrită, nu se putea apleca să se uite cu atenție la ele. Acum există multe planșe cu detalii copiate din prospectele comer-

cială, fără a da detaliului constructiv importanța cuvenită. E puțină arhitectură de hârtie, nu ți se pare?

ȘP: Ba da. Mi-aduc aminte de un mic amănunt din școală, când erau așa-zisele proiecte de construcții. Asta consta în punerea în practică a unui proiect arhitectural deja predat. De ce-mi aduc aminte de asta? Pentru că cel puțin pentru mine era primul șoc al părții practice.

MO: Era proiectul din anul III.

ȘP: Cam așa. Acolo unde noi desenam ceva firav, fin, delicat și toate proporțiile erau raportabile, punerea în practică denatura totul. Deci era primul șoc, și odată trecut pe acolo știai că lucrarea fină are o dimensiune și o materialitate și trebuie să răspundă la anumite criterii. Chestiile astea sunt importante, iar, mai târziu, la proiectul de diplomă, confruntarea este mai serioasă.

MO: În momentul în care ai plecat din țară făceai parte din echipa profesorului Doicescu?

ȘP: Am lucrat mai mulți ani cu profesorul Doicescu. În primul rând, mi-am dat diploma cu el, n-am fost niciodată la atelierul lui, la școală...

MO: Nu știu de ce te-am asociat foarte des cu prezența lui...

ȘP: Ce s-a întâmplat? În momentul în care trebuia să încep lucrarea de diplomă l-am contactat, lucra la București în perioada aia, și m-am prezentat spontan, spunându-i că aș vrea să fie îndrumătorul meu de diplomă. M-a primit cu brațele deschise, am început să lucrez, bineînțeles, cu el la diplomă și, în același timp, i-am propus să participăm la concursuri, chiar dacă nu terminasem. Și a primit ideea cu entuziasm. Cred că tocmai ieșea dintr-o perioadă destul de neagră a vieții... '52-'54... cu tot felul de neplăceri politice. Eu l-am contactat prin anul 1958. Și pentru el asta era – iar eu am fost principalul beneficiar – un suflu de aer, contactul cu un tânăr, cu cineva dornic să se afirme...

MO: Un om încrezător...

ȘP: Un om încrezător... Iar participarea la un concurs a fost, cel puțin pentru mine, o revelație a meseriei extraordinară. A fost câștigat, a fost premiat. Pentru mine era o mare mândrie să figurez lângă Doicescu. Pentru mine a fost ca o părinte, practic, m-a adoptat, lucram la el, în fostul lui atelier din casa în care locuia, care se ținea în pod. Veneam bineînțeles după amiaza și, de multe ori, plecam dimineața, când trebuia să încep altceva. Doamna Doicescu, ca o mamă, făcea cafele din când în când ca să putem rezista. A fost perioada cea mai bogată din viață, pentru că discuțiile cu Octav Doicescu erau la un nivel extraordinar și cred că pentru mine a fost o chestie determinantă. Mulți m-au ironizat la vremea aia. Toată lumea îl înjura pe Corbusier. Nu-l negam, bineînțeles, dar în discuțiile cu Octav Doicescu, Le Corbusier căpăta altă dimensiune, avea altă viziune față de arhitectură în general.

MO: A fost confruntarea Damian – Doicescu, pentru că Damian era cu câțiva ani mai tânăr și poate mai apropiat de ceea ce s-a întâmplat după război...

ȘP: Ascanio Damian a lucrat la un moment dat în cabinetul profesorului Doicescu.

MO: Și eu păstrez amintirea acestui profesor care avea enorm de multe de spus... ca un magistrat pe care n-aveai curajul să-l întrerupi, pentru că trebuia să aștepți ce mai urmează și încă mai urmează ... Reții ceva din sfaturile lui, din „învățăturile” lui?

SP: Sfaturile lui Octav Doicescu nu erau niciodată practice. Sfaturile lui erau ca pildele creștinești. Erau mai mult anecdotice, din care tu trebuia să tragi concluzia. Și concluzia nu era întotdeauna ușoară. În orice caz, așa am învățat că arhitectura este modernă, dar modern nu înseamnă în același timp și modă și că există ceva mai etern și mai definitiv. Toți trecem prin fenomene de modă. Nimeni n-a putut lucra fără să fie măcar în mod minim influențat de moda zilei. Dar în afară de asta, există și rădăcina care este eternă în fenomenul arhitectural și cred că Doicescu asta voia să ne insuflă, sau asta să căutăm cel puțin. Sau să încercăm să comparăm ceea ce facem cu idealurile eterne.

MO: Știi, Nichi, poate că existența noastră ca studenți a fost marcată de câteva nume importante ale arhitecților vremii respective, antebelice sau chiar a anilor '50-'60. Îți reamintesc numele pe care sigur nu le-ai uitat nici tu, chit că e vorba de Damian sau e vorba de Alifanti, că e vorba de Lotzu sau de Iorga, sau de Niga, arhitecți pe care din păcate colegii noștri mai tineri nu-i cunosc. Nu-i cunosc și pentru că noi n-am făcut efortul să le păstrăm și să le cultivăm memoria. Alături de Doicescu, pe cine ai mai cita ca unul din profesorii, unul din mentorii pe care i-ai avut, fie ca student, fie după aceea, când ai început să practici?

SP: Sigur că nu am fost foarte favorizat, pentru că am fost repartizat la atelierul profesorului Macovei, care, fiind în diplomatie, trecea rareori prin atelier.

MO: Un mare om de cultură...

SP: Bineînțeles. Soția lui era o femeie de talent într-ale picturii. Așa că nivelul meu nu a fost unul de la profesor la student, trecea prin persoane intermediare de mare calitate, de altfel.

MO: A, deci erau asistenții...

SP: Lectori, asistenți...

MO: Cum ar fi?

SP: Să-mi aduc aminte... Elian...

MO: Slavici era la un moment dat asistentul lui Macovei. Și eu am făcut tot la Macovei doi ani de zile, Slavici și Calinovschi erau cei doi asistenți...

SP: Și, într-o oarecare măsură, de-asta m-am și îndreptat spre Octav Doicescu la vremea respectivă, care mi s-a părut, personal, ca fiind spiritul cel mai interesant la vremea aia. Cel puțin așa l-am identificat eu și continui să păstrez aceeași impresie.

MO: Și, când ai ieșit din facultate, cam cât timp ai lucrat?

SP: Înainte să termin facultatea, am fost oficial angajat la „Proiect București”, la atelierul lui Doicescu.

MO: Și, în afară de el, ai mai lucrat la vreun altul?

SP: E o poveste mai complicată și tristă ce s-a întâmplat. Putem s-o tăiem pe urmă, dacă e cazul... Eu am fost șef de promoție. Și regula era, nu știu dacă s-a modificat de atunci, că aveam dreptul să-mi aleg repartiția. Oricum, eu aveam deja postul la „Proiect București”, am zis să las mai bine pe altul care venea după mine să aleagă și care ar fi beneficiat de un post bine plasat. Într-o zi am fost chemat la direcția Institutului „Proiect București”, cabinetul domnului Farb, care mi-a spus că de a doua zi eram concediat la cererea domnului decan Benedek. Și așa am devenit șomer, ceea ce era rar la vremea respectivă. Am fost șomer pentru câteva luni. Până când, într-o zi, din întâmplare, l-am întâlnit pe domnul Ascanio Damian pe stradă, care m-a descusut, mi-a aflat istoria și a doua zi eram la el în cabinet și mi-a propus să fiu asistent la facultate. Era o situație puțin bizară.

MO: Da, rectorul te aprecia și decanul îți pusese ...bețe în roate!

SP: Erau alte vremuri.

MO: Multă lume a trecut cu greu prin asta, a plătit un tribut care nu era necesar.

SP: După aia, ce s-a întâmplat? N-am rămas numai asistent la facultate, începuse străpungerea nord-sud, care necesita și oameni și material și judecată și imaginație. Asta se întâmpla la IPCMC și angaja masiv. Atunci m-am dus cu toți prietenii mei și înconjurați de o echipă mai în vârstă ca noi, dar tânără la vremea respectivă, față de alte somități, între care era Ciuli Enescu, Radu Patrulius,

Bogdan Rotaru. A fost o perioadă extraordinară și, în același timp, cum să spun, o bandă veselă, de oameni puși pe glumă dar și pe treabă. Era printre alții și Martin Pinchis. Și așa am lucrat la IPCMC o bună bucată de vreme. Nu știu cine mi-a propus atunci, tocmai se înființa un birou de proiectare al Ministerului Comerțului. Pe vremea când lucrasem la „Proiect București” am făcut un studiu de personalizare a restaurantelor. Trebuiau găsite niște linii, trebuia găsit ceva atrăgător pentru restaurant...

MO: Nu neapărat meniul...

SP: Țin minte că făcusem niște planșe la vremea respectivă în care ilustram forma unui pahar, forma unor tacâmuri, costumele de servire, imagini interioare... Toate acestea sub conducerea lui Octav Doicescu, bineînțeles. El care făcuse Casa Românească la Expoziția de la New York, cu ani în urmă. Discutând între noi imaginam „catapetesme” de butoaie la restaurant... și studiul ăla cred că a plăcut, sau cel puțin a rămas în amintirile persoanelor respective și când s-a înființat asta, m-au chemat să merg acolo. După aia au venit câțiva foști colegi mai mari de la Constanța, era Nichi Opreanu, era Serban Manolescu... Se strânsese și acolo o mică bandă. Poate nu așa de valoroasă și așa de importantă ca aceea de la IPCMC, și a funcționat și acolo până în ziua în care Cezar Lăzărescu, dacă îți amintești și tu, mi-a propus să vin la „gospodărie”, unde lucrai și tu. Așa ne-am întâlnit. Așa a început colaborarea mea cu Cezar Lăzărescu și, mai târziu la Carpați, unde mi-a fost ultimul loc de lucru înainte să plec din țară.

MO: S-au vehiculat câteva nume despre care doar generațiile noastre își mai amintesc, din păcate. Nu de mult am citit o carte a lui Ciuli Enescu despre arhitectura totalitară, de fapt o carte de amintiri ale trecerii lui prin facultate, unde apare o galerie extraordinară de profesori, cu calitățile și păcatele lor, o carte, pe care ți-o recomand cu căldură.

SP: N-am apucat s-o citesc. Ciuli Enescu este un personaj care îmi este foarte drag. Am făcut sport în umbra lui, jucând tenis. Îl respect, este un om cu vastă cultură și cu excelentă judecată.

MO: Extrem de lucidă, dar, în același timp, cu o undă umană chiar și pentru „păcătoși”, ca să zic așa. Pentru că în perioada aceea au fost multe păcate, pe care unii și le-au spălat cu greu, de către contemporanii lor...

SP: El n-a avut ce spăla, cred.

MO: În niciun caz, dar vorbește despre cedările unora dintre colegii noștri...

SP: Și vorbește cu mult echilibru și fără nicio ranchiună.

MO: Bun, m-aș întoarce din nou în zilele noastre; mă interesează pe mine, ca și pe colegii mei, din Ordin, părerea despre așa-numitul haos urbanistic al Bucureștiului, de care sigur ai auzit, și de care opinia publică, ziarele, administrația locală, toate într-un concert, ne fac vinovați pe noi, arhitecții. Ai perceput Bucureștiul sub acest unghi? Simți că „dezastru” este epitetul care trebuie pus pentru evoluția orașului?

SP: Dezastru, nu. Sunt câteva fenomene care mi se par dezastruoase. De exemplu automobilele. Eu nu sunt unul care să propună excluderea automobilului. Sunt multe curente, mai ales occidentale, cum e cel ecologist, care vede în automobil principalul vinovat.

MO: Fiara...

SP: Exact. Mi se pare că automobilul are încă un rol de jucat în mobilitatea oamenilor, mai ales a celor care lucrează și a celor care au nevoie să se deplaseze.

MO: Mi se pare că alternativă nu există, deocamdată.

SP: Deocamdată. Și în ziua în care problema poluării nu se va mai pune, bănuiesc că odată o să găsim carburantul ideal. Dar în București automobilul are un loc mult mai important decât ar trebui să aibă. Pietonul este exclus de pe trotuare în favoarea automobilului, distanțele de traversat niște bulevarde devin așa de mari pentru ca automobilele să se poată deplasa, să decongestioneze spațiul. Aici e ceva de făcut. Nu știu bine ce. Nu știu nici până unde populația suportă restricțiile. Ai putea să pui stâlpi să împiedici lumea să parcheze pe trotuare, de exemplu. Astăzi, când

prețul petrolului a ajuns unde a ajuns, poți să te întrebi: dar viitorul automobilului care este?

MO: *Sau măcar viitorul imediat.*

ȘP: Dacă mâine nu mai avem petrol și nu mai avem cu ce circula, ce facem? Țsta ar fi primul fenomen. Altu ar fi locul pe care îl ocupă publicitatea în oraș, peste arhitectură. Să vezi fațade întregi acoperite... oameni care se înjosesc să-și vândă însăși vederea spre exterior, contactul cu lumea exterioară, mi se pare absolut înjositor. Asta e păcat. Sigur că nu se poate legifera foarte ușor. Îmi închipui că presiunile sunt mari, există locuri în toată lumea, nu numai aici, unde presiunea celor care au interesele materiale în publicitate sunt uriașe, știu că nu e ușor. Dar mi se pare că e ceva de făcut și e ceva foarte important, pentru ca, în sfârșit, arhitectura, așa cum este ea și am cunoscut-o la un moment dat, să se poată exprima și societatea să aibă dreptul la imaginea ei arhitectonică.

MO: *Și nu la cotoșirea ei.*

ȘP: Când vezi ce se întâmplă în Piața Romană, cu imaginea de tip american cu sticlele de Coca-Cola care acoperă toată fațada. Tot ce e de prost gust ar trebui sancționat.

MO: *Ai vorbit despre două lucruri care contribuie, în mare măsură, la imaginea civilizată a umanității și la confortul uman. Dar mai este ceva, care, în ochii unora, este imaginea calității arhitecturii noi. Să mă explic, mulți consideră că arhitectura modernă nu face altceva decât să păteze obrazul Bucureștiului tradițional. Cred că se exagerează. Fără să modernizezi ceva... orașul ăsta nu poate să rămână un cimitir de imagini. Dar pe de altă parte trebuie să recunoaștem că unele obiecte de arhitectură nu sunt creații de arhitectură, ci sunt produse ale unor cataloage de materiale de construcții, asamblate sau puse unele peste altele. Ceea ce se cheamă arhitectură comercială peste tot în lume. E și ăsta un motiv de îngrijorare?*

ȘP: Este. Sunt de acord cu tine, cred că fiecare epocă are dreptul la istorie și manifestările ei artistice și culturale. Arhitectura nu este modernă sau nu. Arhitectura este a epocii în care trăim. Ea poate să fie modernă, postmodernă, indiferent. Este produsul contemporaneității. Calitatea arhitecturii, este primordială. Nici la noi arhitectul nu este omul suprem care decide.

MO: *Dar este omul de sfatul căruia se ține seama, chiar dacă deciziile le iau alții?*

ȘP: Da, pentru că arhitectul semnează autorizația de construire și este responsabilul principal față de imaginea pe care societatea o primește prin proiectul respectiv. Deci e un rol de jucat. Dar asta cred că trebuie să dea loc și unui fenomen de popularizare, de vulgarizare a arhitecturii. Nu în sensul peiorativ. În sensul că oamenii nu știu ce înseamnă arhitectura modernă.

MO: *Nu se poate să nu fi auzit de arhitectura de beton și sticlă care îi disperă pe oameni. Deși betonul se folosește de prin secolul XIX, iar sticla ceva mai înainte, de prin secolul XVIII.*

ȘP: Am fost confruntat cu un alt fenomen, am fost destinat ar unor plângeri din partea unor prieteni despre ce s-a întâmplat cu Biserica Armenească, cu Catedrala Sfântul Iosif. Reacția mea imediată, ca profesionist, a fost să mă întreb: terenul permite implantarea sau nu o permite? Din moment ce permite implantarea este greu să interzici cuiva, decât printr-o decizie supremă, și cu compensările respective, eventual. La Biserica Armenească nu știu cui aparține terenul, dar numai faptul că, la un moment dat Biserica avea un spațiu deschis, dar care aparținea cuiva... Nu știu care sunt drepturile unuia și ale celuilalt. Drepturile trebuie respectate, sau să fie compensate.

MO: *Se spune că în România dreptul proprietății bate dreptul urbanismului. Există și o lege a urbanismului; de cele mai multe ori, arhitecții, urbanisții se plâng că, pe un teren proprietate privată, proprietarul poate face ce vrea. Că face 20 de nivele sau doar de trei nivele, că o vopșește portocaliu sau o acoperă cu șită, este dreptul lui, pe proprietatea lui. Sigur că aici sunt multe de spus, dar eu nu cred în așa ceva.*

ȘP: Eu nu cunosc fenomenul. Sigur că-mi pare rău. Am amintirile

mele despre Biserica Armenească, sau Sfântul Iosif... Nu conta valoarea arhitecturală, cât valoarea spirituală.

MO: *E un fel de aură a acestor construcții, peste care nu puteai să treci. Aveau o anumită detașare, fără ca arhitectura lor să fie trecută neapărat în manualele de istorie la capitolul celor mai valoroase.*

ȘP: Sunt niște repere de orientare importante. În Franța, importanța unei autorizații de construcție este mare. Nerespectarea ei poate să ducă până la demolarea construcției.

MO: *Pe care le alterăm prin alte „markere”.*

Ce crezi, opinia publică este și ea în drept să decidă, la un moment dat asupra calității unui ansamblu? Vii dintr-un oraș, unde, aproape de malul Senei există un pavilion de expoziție al Arsenalului, în care se prezintă proiectele importante și unde opinia publică este solicitată să se pronunțe.

ȘP: Sigur că opinia publică contează. Contează indirect, în măsura în care oamenii politici trebuie să țină seama de opinia publică. Primarul este un om politic, el nu poate neglija opiniile cetățenilor. Acolo sunt voturile.

MO: *Nu numai că sunt voturile, dar s-a angajat față de ei, are niște îndatoriri după ce și-a luat voturile, sau are niște îndatoriri înainte de a-și lua voturile.*

ȘP: E rar ca fenomenul arhitectural să fie unul din angajamentele electorale ale unui om politic. La un nivel mai mic, câteodată, unele fenomene din astea sunt determinante. Nu neapărat clar exprimate, dar toată lumea știe că opinia publică se va pronunța asupra fenomenului. Nu cred că arhitectul trebuie supus în permanență opiniei publice. Opinia publică este și ea câteodată versatilă.

MO: *Este... fără să folosesc un cuvânt jignitor... este uneori o turmă ușor de manevrat. Dar, este totuși un fel de barometru.*

ȘP: De multe ori este dirijată, cum spui, de spirite mai mult sau mai puțin bine orientate. Mi se pare că e bine ca arhitectul să aibă el destulă clarviziune și să poată propune ceva care să fie în conformitate cu o linie generală favorabilă. La noi sunt concursuri pentru arhitectură și sunt jurii formate din arhitecți care judecă. Nu zic că întotdeauna concursurile sunt bine jurizate, toată chestia asta este subiectivă, bineînțeles, dar, în general, sunt respectate deciziile unui juriu. Și e foarte rar ca cel care decide după juriu să fie în contradicție cu el.

MO: *Nu ți se pare ciudat că într-o perioadă totalitaristă erau atâtea concursuri de arhitectură și într-una a libertății sunt prea puține?*

ȘP: ... No comment... Concursurile în România mă frapază în alt fel; din atâtea câte sunt, doar foarte puține se realizează. Sau aproape nimic. Pe de altă parte, faptul că opinia publică se interesează de fenomenul arhitectural poate să fie și un punct pozitiv. Arhitectura nu este lăsată în ultimul sertar. Oamenii vin la expozițiile de arhitectură, faptul că există Anuale și Bienale și oamenii sunt interesați din ce în ce mai mult să vadă cum evoluează, este un fenomen de care trebuie ținut seama.

MO: *Spre sfârșitul discuției noastre, vreau să te întreb ceva: din arhitecții timpurilor noastre n-ai vorbit despre stelele generației tale – și am înțeles de ce – dar despre arhitecții acestui moment ai vreo – „preferință”, pentru Renzo Piano, sau Zaha Hadid, pentru Herzog și de Meuron sau alții?... E vreunul sau vreo școală de arhitectură mai degrabă în care crezi mai mult?*

ȘP: O prefer pe cea catalană.

MO: *E un foarte frumos răspuns, pentru că aici împărtășim amândoi aceeași plăcere. Îți mulțumesc foarte tare pentru că ți-ai rupt din clipele puține pe care le petreci la București.*

ȘP: Și mie mi-a făcut plăcere, am depănat niște amintiri... Am depănat și amintiri și cred că impactul lor, atât cât este, e important, pentru că se cumulează alături de alte discuții cu alți colegi mai tineri sau mai puțin tineri decât noi și care, măcar prin efortul nostru, s-ar putea să fie cunoscut.

Prof. Dr. Arhitect Mircea Ochinciu

Ziua Mondială a Monumentelor 2014

TEXT: prof. dr. arh. SERGIU NISTOR

© Alexandru Dobre / Dreamstime.com

Propusă de către ICOMOS (Consiliul Internațional al Monumentelor și Siturilor) și adoptată de UNESCO în 1983, Ziua Mondială a Monumentelor se marchează anual pe 18 aprilie și are deja o lungă tradiție în atragerea interesului publicului atât asupra diversității patrimoniului mondial, cât și a vulnerabilităților sale ce reclamă eforturi conjugate de protejare și conservare. Anul acesta tema Zilei Mondiale a Monumentelor a fost „Patrimoniul comemorativ”.

În acest context și din această perspectivă, Comitetul Național Român al ICOMOS și Muzeul Național de Istorie a României – coorganizatori, în colaborare cu Oficiul Național pentru Cultul Eroilor și Institutul Național al Monumentelor Istorice, au organizat pe data de 14 aprilie 2014, la ora 11.00, Ziua Mondială a Monumentelor, printr-o conferință cu titlul „Patrimoniul comemorativ românesc în context european”. Cu această ocazie au fost explorate categoriile și clasele monumentelor comemorative românești prin raportare istorică, socială și artistică la fenomenul european generat de Marele Război. Evenimentul a avut loc în prezența domnilor: prof. dr. arh. Sergiu Nistor, Președinte ICOMOS România, dr. Ernest Oberländer-Târnoveanu, Director general al Muzeului Național de Istorie a României, col. dr. Marian Chiriac Popescu, Director al Oficiului Național Pentru Cultul Eroilor și arh. Petru Radu Năstase, Director general al Institutului Național al Patrimoniului.

În cadrul manifestării Comitetul Național Român ICOMOS a conferit tradiționala sa diplomă de onoare unei personalități a cercetării monumentelor istorice din România, dr. ist. Oliver Velescu.

Subiectul nu a fost ales întâmplător, căci anul acesta se împlinesc 100 de ani de la izbucnirea Primului Război Mondial, moment tragic

în istoria umanității ce este evocat printr-un număr impresionant de mare de monumente comemorative în toate țările beligerante, printre care și România. Jertfele umane de o amploare nemaîntâlnită până la Primul Război Mondial își găsesc relieful în amplasarea pe întreg teritoriul țării noastre a 3 842 de monumente comemorative. Ele sunt de diverse tipuri, de la troițe, obeliscuri, fântâni și porți ale eroilor, până la cimitire și mausolee. Monumentelor ridicate spre comemorarea eroilor Primului Război Mondial li se adaugă alte peste 2 000 dedicate celor căzuți în al Doilea Război Mondial, 545 comemorând Războiul de independență, făcând ca numărul total al monumentelor comemorative ale războaielor din doar ultimii 150 de ani să fie de 6 347.

Din acestea o parte sunt clasate monumente istorice. În Lista Monumentelor Istorice publicată în 2010 se află 1 430 de monumente comemorative, în bună parte fiind structuri arhitecturale și de artă monumentală marcând jertfele umane ale conflictelor desfășurate pe teritoriul de astăzi al României. Prin modeste troițe din cimitire, prin mici obeliscuri inscripționate cu numele celor căzuți în război, ori prin austerele mausolee de la Mărășești, Tg. Ocna, Soveja, pentru a încheia cu ansamblul celebru al lui Constantin Brâncuși de la Târgu Jiu, teritoriul țării este presărat cu cea mai răspândită, numeroasă și „populară” formă de existență a monumentului: monumentul comemorativ. Nu întâmplător poate, la sate cuvântul de monument definește o astfel de structură comemorativă. El este forma cea mai ușor de înțeles a patrimoniului și în existență, protejarea și îngrijirea sa stă, la fel ca și întreținerea mormintelor, fundamentul instinctual al cultului patrimoniului.

Am sărbătorit 13 ANI DE ARHITECTURĂ

anul acesta se împlinesc 13 ani Igloo, 13 ani de activitate editoriale și tot atâția ani de muncă de proiectare. Peste o sută de reviste, zeci de albume și colecții pe de o parte, numeroase proiecte de arhitectură, design și restaurări pe de alta definesc pe scurt existența Igloo – media & architecture – din 2001 și până azi. Prin expoziția aniversară găzduită între 18-28 martie de galeria Galateca ne-am propus recapitularea celor 13 ani de activitate, un mod de a ilustra parcursul nostru de până acum ce a avut încă de la început ca principala scop practicarea și promovarea unei arhitecturi de calitate. Expoziția a inclus o amplă secțiune de planșe cu lucrări contemporane, reviste și cartea de arhitectură, într-o scenografie semnată Igloo Architecture. Timp de două săptămâni am sărbătorit alături de prieteni și apropiați printr-o serie de evenimente și lansări de carte. În plus, pe perioada expunerii, o parte din echipa igloo s-a mutat în

spațiul galeriei pentru a putea interacționa în mod direct cu publicul. Evenimentul de lansare a noului album din colecția iglooprofil *Adrian Spireescu. Pagini de arhitectură. Interfențe și neliniști* a marcat deschiderea expoziției, când ne-am bucurat de prezența unui număr mare de participanți. Am continuat cu lansarea numărului de martie igloo într-o seară de vineri specială, în care am sărbătorit cu mâncare gătită de un masterchef și băutură de calitate. Ultima zi a expoziției a fost dedicată lansării celor două albume aniversare igloo media și igloo architecture, publicații ce prezintă pe scurt rezultatele celor 13 ani în care am editat și proiectat arhitectură. Alături de noi au fost mulți oameni dragi, prieteni și colaboratori igloo, care ne-au însoțit în proiectele realizate de-a lungul timpului. Le mulțumim lor, celor care au vizitat expoziția, dar mai ales partenerilor care ne-au sprijinit în acest proiect aniversar!

Sponsori
principal:

Sponsori:

Parteneri:

Rezultatele concursului pentru designul standului României la Congresul UIA, Durban, 2014

În data de 11 aprilie, la sediul OAR (Casa Mincu) a avut loc jurizarea celor 13 proiecte înscrise în competiția pentru designul și amenajarea standului României la Congresul UIA, Durban, 2014.

Juriul a fost alcătuit din: Membri titulari: Magda Cârnecki, critic de artă, poetă; arh. Cazmer Kovacs; Adrian Majuru, antropolog; arh. Dan Marin; arh. Ana Maria Zahariade, președintele juriului. Consultant profesional și tehnic al concursului: arh. Monica Lotreanu. Secretarul juriului: arh. Mirona Crăciun.

Criteriile de jurizare:

1. coerența și forța conceptului propus 2. inteligibilitatea și impactul mesajului/mesajelor expunerii pentru vizitatori 3. relaționarea cu tematica Congresului și tema concursului 4. atractivitatea și creativitatea designului standului și a discursului expozițional 5. transportabilitatea și ușurința montajului / demontajului elementelor de amenajare 6. raționalitatea și justificarea bugetului pentru design și realizarea/amenajarea standului.

După deliberări juriul a stabilit următorii câștigători:

Premiul I, în sumă de 15 000 lei, împreună cu contractul de proiectare și realizare a standului se acordă proiectului cu numărul de concurs 101.

Titlu proiect: „Urban Food Stories”

Concurent: Norma

Curator stand: arh. Alexandru Fleșeriu

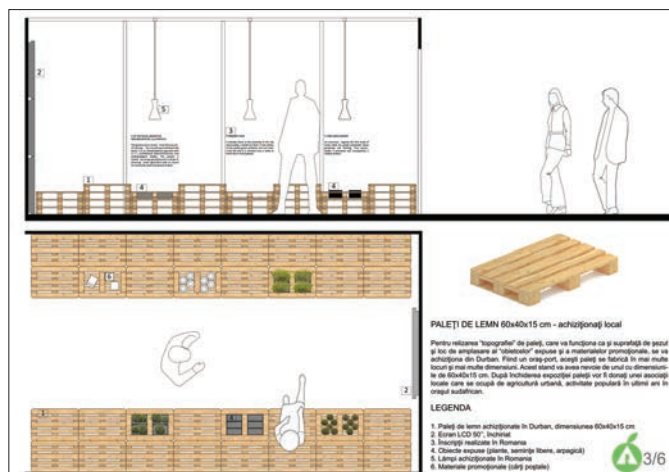
Coautor: arh. Péter Eszter

Colaborator: arh. Iulia Hurducaș

Proiectul spune povestea unei orientări încă noi în arhitectura românească, ilustrând convingător ideile de sustenabilitate și reziliență urbană. În felul acesta, proiectul transmite cu simplitate un mesaj direct și plin de impact ca răspuns la tema lansată de congres. Organizarea spațiului, minimală, din componente reciclabile și ușor

transportabile presupune stabilirea unei relații cu mediul local, așa cum o sugerează și discursul argumentativ. Proiectul aduce grădina în standul expozițional, așa cum agricultura pătrunde în oraș, și reușește să producă, în ciuda dimensiunilor reduse ale standului, un spațiu al convivialității, propunând implicit o „nouă alianță” cu mediul natural.

Premiul II, în sumă de 7 500 lei, se acordă proiectului cu numărul de concurs 107.

Titlu proiect: „selfie”

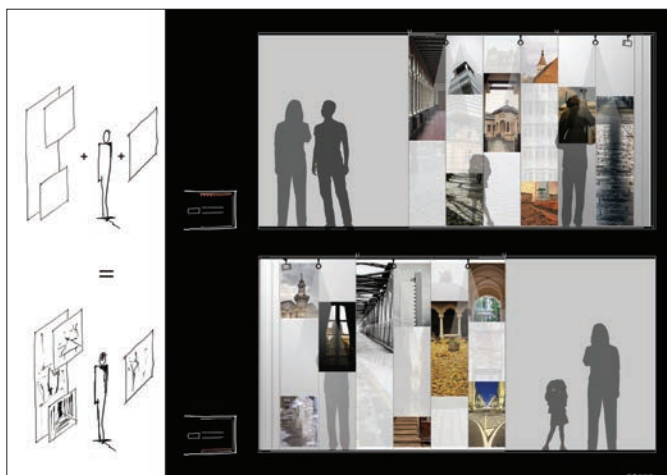
Concurent: SC International Service C&F SRL

Curator stand: arh. Ioana Corbu

Coautori: arh. Vladimir Nicula, stud. arh. Amalia Enache, stud. arh. Alexandra Crețu, stud. arh. Elena Neagu

Colaboratori film prezentare: Alex Gâlmeanu (animație), Maria Balabas (muzică), Robert Boscu (montaj audio-video)

Juriul a apreciat modul în care, prin organizare și materiale, proiectul introduce vizitatorul într-o experiență spațială complexă, propunând un joc între real și virtual, între fragment și totalitate, între static și dinamic, între subiectiv și obiectiv. Succesiunea și suprapunerea imaginilor generează reacții și povești individuale, dar nu se sustrag în totalitate unei anume doze de generalitate și prezentare convențională. Simplitatea și rigoarea geometrică susțin claritatea discursului expozițional, dar sunt totodată și argumente care pledează în favoarea raționalității și realismului proiectului.

Premiul III, în sumă de 3 750 lei, se acordă proiectului cu numărul de concurs 109.

Titlu proiect: "INSTANCE OF QUAKE"

Concurent: Zdrenghea Andrei BIA

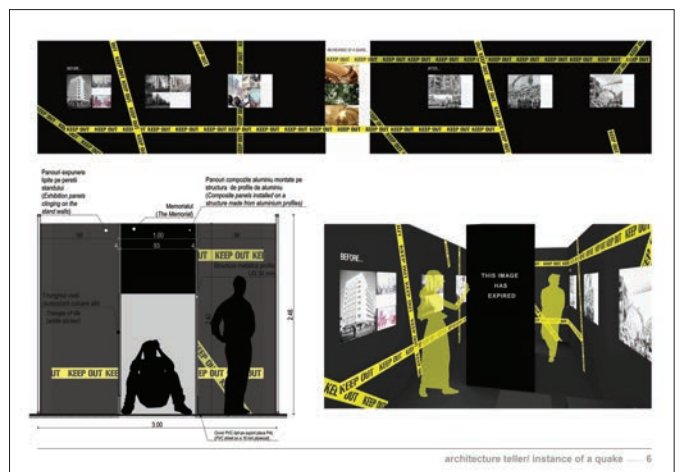
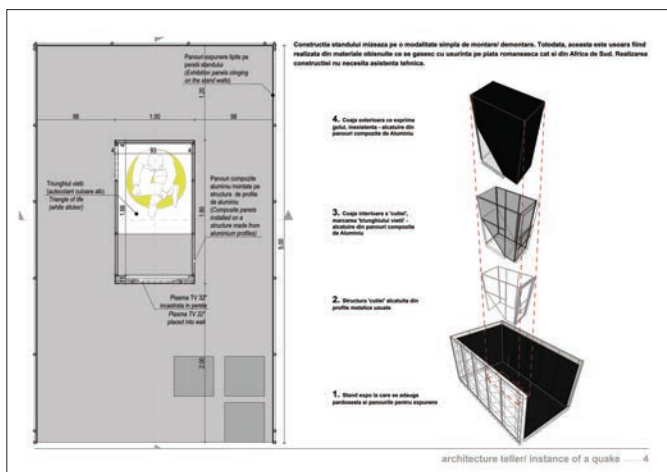
Curator stand: arh. Andrei Zdrenghea

Coautori: arh. Andreea Dărac, arh. Luisa Drăjan

marginală, dar totodată esențială a caselor care au căzut sau pot cădea la cutremur. Standul României este propus ca o experiență spațială multiplă și bine stăpânită în spațiul dat. Bugetul proiectului e modest, se situează undeva la 2/3 din limita maximă admisă, constituind un criteriu pozitiv suplimentar în aprecierea propunerii.

Propunerea coerentă și puternică a mesajului încorporat se potrivește cu titulatura expoziției: OTHERWHERE, cu toate că se concentrează pe cazul orașului București. Proiectul alege povestea arhitecturală

Procesul-verbal al juriului, împreună cu galeria virtuală a tuturor proiectelor participante se găsesc pe pagina oficială a concursului: <http://oar.squarespace.com/concurs-durban/>

Expoziția „De la înfundătură la intrare. Locuri ale Bucureștiului cotidian”

TEXT: prof. dr. arh. ANA-MARIA ZAHARIADE

Expoziția deschisă la Casa Mincu în perioada 24 aprilie – 15 mai aduce în centrul atenției intrarea modernistă bucureșteană, un element de morfologie urbană tipic zonelor rezidențiale. Micul traseu expozițional creat în Casa Mincu îi dezvăluie vizitatorului său geneza și istoria acestei forme urbane în București, varietatea, frecvența, plastica și arhitectura specifice, precum și calitatea locuirii într-un astfel de spațiu.

Expoziția este parte a proiectului cultural „Intrările moderniste bucureștene”, finanțat din timbrul arhitecturii.

Coordonator: prof. dr. arh. Ana-Maria Zahariade

Echipa: Ioana Alexe, Irina Calotă, Mihaela Criticos, Anca Hariton, Monica Lotreanu, Ruxandra Nemțeanu, Radu Ponta, Aurel Stroe, Adriana Stroe, Miruna Stroe

Trăim în București, îl locuim, îl străbatem zilnic, dar nu-l vedem întotdeauna. Plăcerea locurilor se rătăcește în agitație, privirea se împiedică în trotuarele desfundate sau ocupate de mașini, frumusețea caselor dispare sub tencuieli scorojite, pitorescul se ascunde sub luciuri ieftine sau e distrus de buldozere. Și totuși, dincolo de clădirile reprezentative ale orașului, există și alte locuri unde ar merita să ne oprim și pe care le-am putea privi mai îndeaproape: locuri banale, dar prin care orașul răsuflă în felul lui, locuri care s-au așezat în timp și i-au îmbogățit imaginea cotidiană. Le mai observăm? Ne mai bucurăm? Mai avem ceva de aflat de la ele, noi, locuitorii orașului sau noi, arhitecții?

Nu nostalgia dă sensul acestei expoziții. Nu prezentăm locuri dispărute, ci locuri care trăiesc și în care se trăiește. Vă invităm să priviți Bucureștiul cotidian printr-o „formă urbană” a cărei frecvență neașteptată ne îndreptățește să credem că a dat orașului un caracter aparte, o pulsație specifică și adesea fermecătoare.

E vorba de „fundătura bucureșteană”, un spațiu al locuirii care s-a conturat și consolidat în modernizarea orașului, pe parcursul secolului al XIX-lea și prima jumătate a celui următor.

Mai mult sau mai puțin întâmplătoare sau strict funcțională la început, „fundătura” s-a impus treptat reflecției arhitecților și edililor, reconsiderată și rebotezată în consecință în literatura de specialitate a vremii: reglementările urbane o evacuează peiorativ, ca

înfundătură, în 1878 (chiar și dacă funcțional necesară ca alee), pentru a o recomanda ca intrare în 1935.

Această schimbare denominativă, care dă titlul expoziției, vorbește despre un sens anume al „fundăturii”, despre calitățile ei locuibile (probate în viața urbană) și despre potențialul ei în construcția orașului (afirmate în gândirea urbanistică), sugerate sumar prin parcursul pe care vi-l propunem.

Ca formă urbană, fundătura nu e o invenție locală: cuvintele *impasse*, *cul-de-sac*, *close*, *blind alley*, *vicolo cieco*, *Sackgasse*, *Stichstrasse*... ne spun că poate fi întâlnită în multe orașe europene, ca produs al modificărilor țesutului urban. La începutul anilor 1900, teoria engleză a orașului-grădină o propune în proiect, ca spațiu al comunității de locuire și al esteticii pitorescului, dar în afara orașului modern și în opoziție cu el. Relativa originalitate a Bucureștiului e că aduce fundătura pretutindeni în oraș și o folosește cu încăpățănare ca instrument al modernizării orașului. Am găsit până acum peste 150 de fundături bucureștene din diverse timpuri, cu forme și valori arhitecturale diverse. Vă propunem să le priviți prin ceea ce le unește: Fundătura este locul în care locuirea se retrage față de oraș/stradă într-o oarecare intimitate. Se creează astfel un fel de spațiu tampon, deschis liber spre viața străzii, dar și ferit de ea; uneori chiar ascuns, dar niciodată închis. Apare astfel un spațiu cu o personalitate distinctă față de stradă, la imaginea căreia participă: un „ornament” al străzii și, finalmente, al orașului.

Fundătura încetinește ritmul, iar detaliile locuirii și ale arhitecturii care o adăpostește capătă altă prezență și devin mai vizibile. Unele fundături sunt chiar admirabile simenze stilistice și tipologice: neoromânești, eclectice, moderniste, cu case individuale sau imobile, mai dense sau mai laxe... Școala de Arhitectură a expus în 2005-2006 arhitectura modernistă a fundăturilor, documentare pe care ne-am bazat. Marea varietate formală a fundăturilor bucureștene (prezentată schematic în expoziție) le face mereu originale și le personalizează ca spații ale locuirii; ele pot să-i reprezinte distinct pe locuitorii lor. Senzația de parțială detașare de anonimitatea străzii, de relativa protecție, invită discret la vecinătate, la convivialitate între cei care o locuiesc, fără să izoleze brutal de oraș, dar suficient de personalizat încât să permită o identificare cu locul.

ȘTII PRITZKER 2011 PENTRU EDUARDO SOUTO DE MOURA DAVID CHIPPERFIELD CÂȘTIGĂTOR AL
2011 BEST OF THE ALPS. ARHITECTURĂ, DESIGN ȘI ECOLOGIE WORLD BUILDING OF THE YEAR MAX
LEUL DE AUR PENTRU REM KOOLHAAS GERMANIA CENTRU DE TRATAMENT MARTIN LUTHER CURCH CIUDA
O SOUMAYA OSCAR NIEMEYER LA 104 ANI RADU TEACĂ O NOUĂ CASĂ ACTIVĂ A FOST INAUGURAT
LEUCRU ATELIERUL DE LOCUIT DISCREȚIA CA STIL ARHITECTURAL BOGDAN BABICI
BIENALA DE LA VENEȚIA C. F. MØLLER. DARWIN CENTRE ȘERBAN ȚIGĂNAȘ DESIGN INTERIOR SIM
O BEROS & VAN SCHAIK WINE TRADERS PAPIOTA DESPRE ARHITECTURA EXPERIMENTALĂ CU RO
EȘTI. MADAME POGANY ATELIER MECANIC DESIGN CAPITALS. BERLIN DESIGN: OBIECTE DE ILUM
II EUROPA NOSTRA 2011 NUCA STUDIO MARIO KUIBUȘ IGLOOBEST PATRIMONIUL BIROURI DIN ROM
ANȚĂ LA DRĂGUȘENI **ACTUALIZAT ZILNIC PENTRU** FORTIFICAȚIILE DIN ȚARA BÂRSEI ECO CLĂDIRI
RE LEED SQUARE ONE OOGLI DUPĂ **CONSUM NELIMITAT DE ARHITECTURĂ** DEALURI CA DUPĂ BLOC
OATE DRAGOȘ LUMPAN. DESPRE „ULTIMA TRANSHUMANȚĂ” ANUALA DE ARHITECTURĂ TURN
TURN DE APĂ DIN ROMÂNIA TRANSFORMAT ÎN OBIECTIV CULTURAL-TURISTIC BUCUREȘTI REVIS
GEAMII. MINARETE PE CERUL DOBROGEI TECON AUTOR STREET ART SI DIALOG CIVIC MR URBA
Ț ÎN COLȚ ÎN DELIR METODIC LA TIFF FESTIVALURI: PLUG TO NATURE STUF. TRADIȚIONAL ÎNSEA
OTERRA TEHNOLOGIE STREET ART ȘI UTILITATE 10 ANI DE CREATIVITATE ROMÂNEASCĂ ȘI TOT
UI I-E FRICĂ DE TOULOUSE LAUTREC? LA BIENALA DE ARTĂ DE LA VENEȚIA PARASITE STUDIO 10
LIST-UL DE VARĂ IGLOOSTUDENT A-PRIM ARHITECTURA IGLOOPATRIMONIUL UN SCULPTOR ÎNTRE
LAD EUROPEAN ARHITECURI VĂZUTE PRIN IGLOO PRIZE FOR URBAN RESTAURANTE PUBLIC SPAC
NTION ADNBA AWARD BERLIN INTERIOARE DIN ROMÂNIA MARCAK. KITSCHUL UN DETALIU? AA
RA BISERICILOR DE PIATRĂ INTERVIU CU DANIEL MCCOY: „MAI TREBUIE SĂ FACEM UN FILM DE
ITOFII!” DE VORBĂ CU LUIZA ȘI CORINA NADUH IGLOO PROFIL SMILING SHOES 15RE DESPRE BIJU
VINCA JENNIFER FOX LA ONE WORLD ROMANIA PURAN ARCHITECTURE DESPRE ILUSTRATIA DE C
ANDRONIC ECOLOGIE IGLOOSHOP XPLORE DANCE FESTIVAL DE VORBĂ CU CARLA SZABO OLANE.
E DIN DOBROGEA VIAȚA ÎNTRE CLĂDIRI. CASE DIN ROMÂNIA UTILIZĂRILE SPAȚIULUI PUBLIC STIR
Ă CU JEAN-DOMINIQUE SECONDI. STREET DELIVERY AIA PRODUCTIONS ODILE DECQ DESPRE ORA
GRAPHIC STUDIO IGLOOBOOKS ARHITECTURA E CULTURA AUGUSTIN IOAN SPAȚII PUBLICE CONCUR
ROURI ARHITECTURA MEMORIEI SONORO SEARA SCURTMETRAJELOR PREMIATE LA NEXT NE VEDE
RTE NOAPTEA INSTITUTELOR CULTURALE CASA ION MINCU ACADEMIA DE MUZICĂ ȘI ARTE CON
STUDENTILOR ARHITEȚI ZAMORA OFFICES – BUILDING WITH AIR DESPRE ARHITECTURĂ PE ÎNȚEL
ECTUL PĂTZAIKIN BRAȘOV. IGLOO DESIGN CASE CARE NU MAI PLÂNG SEDIUL BISERICII EVANGH
E HARADS. TREE HOTEL OLYMPIC SCULPTURE PARK SEATTLE CULTURE FOR ALL „EPOQUE” OF IN
ȚĂ URBANĂ. CONFERINȚĂ JAN GEHL ELEMENTAL IQUIQUE EUROTOWER PAVILIONUL STEJARUL B
ȚĂ MODERNĂ ȘI CONTEMPORANĂ GRAND CANAL SQUARE CRAMA AVINCIS ARHITECTURĂ DE A
FARONGA VILLAGE CALIFORNIA ALILA VILLAS ULUWATU REȘEDINȚĂ DE VARĂ ÎN BANDOL TAI
HEMEROSCOPIUM ADVERTISING SPACE ZAMET CENTRE. ELOGIUL SIMPLITATII IN ARHITECTURA
ARA 2: SISTEME SOLARE ACTIVE BIROURILE HEADVERTISING MUZEUL PORSCHE CASA “S” ARCHA
AUS CASA IN AVENAL NOTHING BUT HOT AIR: ZENITH CONCERT HALL PROSTOROV_LJUBLJANA
IRESC AA STUDIO. ALEX ADAM & ROGER POP VERDELE IN LOOP ARATI BINE! LOFT SCENOGRAFII
E CASE DE MUSCEL VALORI URBANE II. HOINAR DE BUCURESTI MUZEUL IBERE CAMARGO PORTO AL
B BOSCO BISERICILE DIN CAMPULUNG VLADIMIR ARSENE WESTFOURTH ARCHITECTURE ELLA DI
MIRADOR TOWER MADRID PREMIUM PLAZA MVRDV LIVING TOMORROW SPATIUL UNIVERSITAR
LIOTECA - HUB CULTURAL CENTRE ISTORICE: CÂMPULUN RADU TEACĂ TRIBUNALUL FEDERAL. WIL
SA DE LÂNGĂ LAC BLITS STAGE. ROTTERDAM ARQUITECTONICA CUȚIA POȘTALĂ NOUL CLASIC UR
RTĂ MODERNĂ NELSON-ATKINS KANSAS CITY BIBLIOTECA PUBLICĂ DES MOINES IOWA DAVID C
DE CONCERTE FUTURA BUILDING. CURAJUL DE A FI DISCRET RENZO PIANO MEDALIAT CU AUR
ECTURA DE LA TIMISOARA IGLOO-UL MARILOR PROGRAME DE ARHITECTURA. AUTOARHITECTURA
IRAS. RUSTIC CONTEMPORAN NINETREE VILLAGE EUROPA. RECUCERIREA SPATIILOR PUBLICE: FR
JAREA MALURILOR RHONULUI. HOTEL RADISSON SAS CLUB SHADE CURTEA DE ARGES. DE LA C
ARHITECTURA CONTEMPORANA KEY IMAGUIRE JR SQUARE ONE. ADRIAN CANCER SI ROBERT M
IENTAL BARCELONA PRIN ORAȘUL VECHI LA BONNE BOUCHE CASA BĂNIEI **IGLOO.RO** DIN CRA
CIVILĂ DIN PIATRA NEAMȚ CULELE FANARUL ȘI CRAIUL TODORUȚ DESIGN PENTRU O LUME REALĂ
RA DESIGNERS WEEK-END M CITY/ EUROPEAN CITISCAPES SMANIA - LUX SI DISTINCTIE WMF - UN
AREA ÎN ORAȘ FRAGMENTE DE LA CAPATUL LUMII IO BAR INTERZIS ÎN DORMITOR! EMBRYO MIȘC
OANE CU FIBRE SI PULBERI METALICE AQUAPANEL CEMENT BOARD SOLUTII CARE CONDITION
ARHITECTURUL GRADUIU STUDIO IGLOOBOOKS ARHITECTURA E CULTURA AUGUSTIN IOAN SPAȚII P

Pritzker 2014 pentru Shigeru Ban

TEXT: RÉKA ȚUGUI

Laureatul de anul acesta al Premiului Pritzker este Shigeru Ban, arhitectul japonez care a reușit să se afirme ca o figură solitară pe scena arhitecturii contemporane, fiind implicat în ultimii 20 de ani în activități umanitare, ce au avut drept scop crearea de adăposturi pentru victimele dezastrelor, naturale sau provocate de oameni. Colaborând cu localnici, voluntari și studenți, Shigeru Ban a construit nenumărate clădiri simple și demne, cu costuri reduse și materiale integral reciclabile. www.pritzkerprize.com

Centrul Pompidou-Metz, Franța, 2010. Foto: © Didier Boy de la Tour

Opera sa cuprinde o paletă largă de soluții arhitecturale, obținute din structuri și materiale dintre cele mai diverse, care asigură spații confortabile pentru utilizatori. De la reședințe private și sedii de birouri la muzee, săli de concert și alte clădiri publice, Ban este cunoscut pentru originalitatea, ingeniozitatea și eficiența economică a creațiilor sale, evitând pe cât posibil soluțiile contemporane high-tech.

De exemplu, în 2013, compania elvețiană Tamedia a apelat la Shigeru Ban pentru construirea unei clădiri în care angajații să fie cât mai relaxați. Răspunsul arhitectului a fost un sediu cu 7 etaje realizat în întregime din lemn, în care grinzile se îmbină perfect, fără să fie nevoie de utilizarea elementelor metalice. Alte exemple similare sunt Centrul Pompidou-Metz (2010), cu al său acoperiș ondulat sau clubul de golf Haesley Nine Bridges (2010), în care structura elegantă amintește de catedralele gotice.

În ceea ce privește adăposturile create pentru victimele dezastrelor, Shigeru Ban utilizează de cele mai multe ori tuburi de carton reciclabile pentru a construi coloane, pereți și grinzi de susținere. Materialul este perfect pentru a satisface dorința arhitectului de a nu irosi nimic: este disponibil local, ieftin, ușor de transportat, montat și demontat și poate fi hidroizolat, ignifugat și reciclat. Dar printre materialele neconvenționale utilizate de acesta se numără nu doar tuburile de carton, ci și containerele, bambusul, textilele, și cele compozite

obținute în urma reciclării hârtiei și plasticului.

Activitatea sa umanitară a debutat cu ocazia conflictului din Rwanda (1994), care a provocat condiții tragice de locuit pentru 3 milioane de oameni. Shigeru Ban a propus atunci Comisarului Națiunilor Unite pentru Refugiați o serie de adăposturi din tuburi de carton. Mai apoi,

Catedrala din carton, Christchurch, Noua Zeelandă, 2013. Foto: © Stephen Goodenough

Pavilionul Japoniei, Expo 2000 Hanovra, Germania, 2000. Foto: © Hiroyuki Hirai

Sală de concerte din hârtie, L'Aquila, Italia, 2011. Foto: © Fabio Mantovani

Sistem de partiție din hârtie, Japonia, 2011. Foto: © Voluntary Architects' Network

Biserică din hârtie, Kobe, Japonia, 1995. Foto: © Hiroyuki Hirai

În urma cutremurului din Kobe, Japonia (1995), arhitectul a dezvoltat la scară largă conceptul de „Paper Log House”, cu fundația construită din lăzi de bere umplute cu saci cu nisip, și pereți din tuburi de carton aliniați vertical.

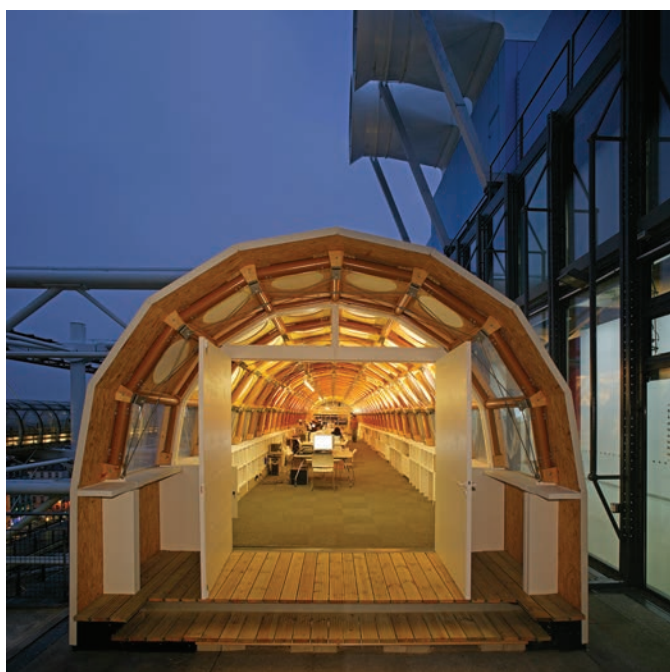
În 1995 a fondat organizația non-guvernamentală VAN – Voluntary Architects' Network, prin intermediul căreia a contribuit la refacerea zonelor lovite de cutremure, tsunami, uragane sau războaie, în țări precum Japonia, Turcia, India, Sri Lanka, China, Haiti, Italia, Noua Zeelandă și Filipine.

Paper Log House, Bhuj, India, 2001. Foto: © Kartikeya Shodhan

Naked House, Saitama, Japonia, 2000. Foto: © Hiroyuki Hirai

Studio temporar din hârtie, Paris, Franța, 2004. Foto: © Didier Boy de la Tour

Clubul de golf Haesley Nine Bridges, Korea, 2010. Foto: © Hiroyuki Hirai

Încă de la începuturi, scopul Premiului Pritzker a fost acela de a răsplăti acei arhitecți în viață care nu doar construiesc clădiri excepționale din punct de vedere arhitectural, ci reușesc prin opera lor să aducă o contribuție semnificativă umanității. Laureatul din 2014 reflectă pe deplin acest spirit al Premiului. Shigeru Ban este un arhitect remarcabil, care timp de 20 de ani a răspuns cu seriozitate și creativitate unor situații extreme, cauzate de forța naturii. Creațiile sale au oferit de-a lungul anilor adăpost, spații comunitare și spirituale pentru cei care au suferit pierderi și distrugerii îngrozitoare. Un arhitect neobosit, a cărui operă transmite întotdeauna optimism. Acolo unde alții ar vedea provocări insurmontabile, Ban vede o chemare la acțiune. Acolo unde alții ar opta pentru varianta testată, el vede oportunitatea de a inova. Mai mult, este un profesor dedicat, reprezentând nu doar un model de urmat pentru generațiile tinere, ci și o sursă de inspirație.

European Prize for Public Space 2014

Încă de la prima ediție din anul 2000, Premiul European pentru Spațiul Public recompensează acele proiecte care au reușit să aducă îmbunătățiri considerabile spațiilor publice ale Europei. Deși majoritatea problemelor cu care se confruntă societatea contemporană se pot citi în spațiile sale publice, Europa cuprinde numeroase exemple fericite de transformare ale acestora. Cazurile unor spații care răspund nevoilor locale și care respectă dimensiunea colectivă și socială a vieții urbane sunt din ce în ce mai numeroase.

Din Glasgow până în Istanbul, din Lisabona până în București, de-a lungul celor 14 ediții, organizatorii competiției au devenit veritabili observatori ai orașelor europene. Anul acesta, două proiecte, Renovarea vechiului port din Marsilia și „Valea împletită” din orașul spaniol Elche, au fost desemnate câștigătoare, iar alte patru au primit mențiuni: Intervenții pentru facilitarea accesului în mlaștinile Rainham (Londra, Anglia), Cimitirul Islamic (Altach, Austria), Traseul pentru pietoni și bicicliști „Baana” (Helsinki, Finlanda) și teatrul „La Lira” (Ripoll, Spania).

Renovarea vechiului port din Marsilia

Dezvoltator: MPM Communauté urbaine Marseille Provence Métropole, Direction des Infrastructures

Autori: Michel Desvigne Paysagiste, Foster + Partners

Suprafața: 12 000 mp

Renovarea portului a eliberat docurile de o serie de bariere vizuale și arhitecturale, facilitând astfel accesul la bărci și transformând locul într-un punct de atracție pentru toți locuitorii orașului.

Valea împletită din Elche

Dezvoltator: Ayuntamiento de Elche

Autori: Francisco Leiva Ivorra, Marta García Chico, Antoni Baile Jiménez, Prócoro del Real Baeza

Suprafața: 115 000 m²

O rețea de poduri și alei pietonale au transformat albia râului Vinalopó într-un parc care nu doar permite accesul în diferitele cartiere pe care le traversează, ci le conectează cu spațiul natural atât de necesar orașului.

Imagini obținute de la organizatorii concursului European Prize for Public Space

Grafică fără computer 3

După „40 de ani de mărunte împliniri” și „Litere, desen, relief, volum”, Atelierul de grafică încheie excelenta trilogie „Grafică fără computer” cu volumul „Mărci, sigle, logograme”, lansat la sfârșitul anului 2013. Documentarea pentru acest proiect ambițios și dificil – dar mai mult decât binevenit în contextul local – a început în 2008, explorând spații dintre cele mai diferite: combinate, fabrici, primării, instituții de învățământ, muzee și biblioteci, zone vechi ale orașelor, magazine înghețate în timp, dar și mai multe tipuri de arhive. Materialul adunat a fost impresionant, iar selecția cu atât mai dificil de realizat: în final, în acest volum se regăsesc peste 700 de piese, la fiecare fază de lucru eliminându-se aproximativ 100 de semne (pe graphicfront.ro puteți însă descoperi permanent completări și analize despre întregul fenomen).

„Dacă privești cu mintea, 40 de ani de reprezentare a mărcilor scot la iveală mai multe profiluri de grafician. La o extremă găsim artistul cu un oarecare instrumentar tehnic și teoretic, iar la cealaltă funcționarul care are de îndeplinit o sarcină. Între aceste extreme găsim pricepuți și nepri-cepuți, oameni care s-au bucurat să reprezinte bine instituția pentru care lucrau, precum și alții care n-au izbutit nimic prin abordarea lor.”

Documentare și imagini: Atelierul de grafică, Mihai Tudoroiu

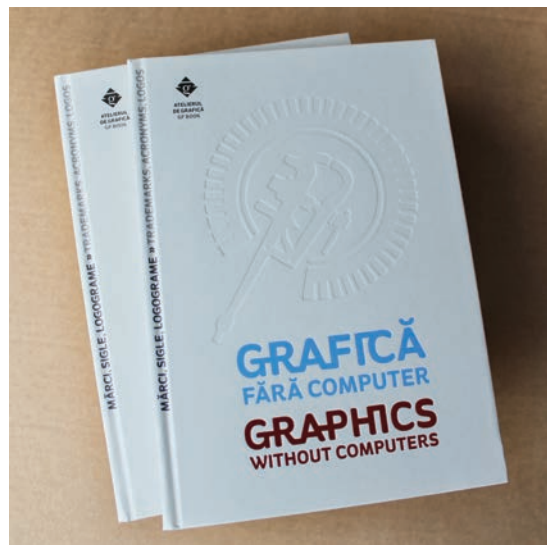
Foto: Ciprian Isac

Texte: Șerban Alexandrescu, Silviu Dancu, Atelierul de grafică

Traducere: Samuel W. Onn

Concept grafic și editorial: Carla Duschka, Ciprian Isac

www.atelieruldegrafica.ro

Serii. Multiplii. Realisme.

Noul album de fotografie semnat de Nicu Ilfoveanu – *Serii. Multiplii. Realisme* – are ca subiect monumentele de for public ridicate în amintirea Primului Război Mondial în mediul rural. În peisajul taciturn al acestor sate, fotograful surprinde profilul fragil al soldaților, eroi cunoscuți, dezvăluind nu doar o experiență istorică, ci și un univers supus în ultimii ani unor transformări radicale. Scopul este de a destabiliza retorica tradițională ce însoțește narațiunea acestor monumente, propunând o alternativă de lucru și citire. Există un numitor comun al imaginilor, și anume o relație intimă cu spațiul, cu teritoriul viu al satului, devenit instrumentul unor proiecții colective. Afinitatea cu acest peisaj reîntărește pentru fiecare comunitate prezența unor ritualuri și istorii care construiesc într-un mod subiectiv identități naționale. Nu în ultimul rând, cartea permite o observare a mirajului comemorării, a morții și a orizonturilor de reprezentare publică, urmărind percepția acestor monumente la nivel local atunci, când au fost construite, și acum, în prezent.

Foto: Nicu Ilfoveanu

Texte: Alexandru Bălășescu, Anda Becuț, Claude Karnoouh, Gheorghe Negustor, Nikolai Vukov

Editor: Alina Șerban

Concept grafic: Radu Manelici

www.ilfo.ro

Organizatori:

abplus
events

Expoconferinta de Arhitectura **LAUD**

landscape architecture | urban design

Primul eveniment de landscape architecture din România.
3 iunie 2014, Athénée Palace Hilton București

INFO / CONTACT:
www.laud.ro / laud@abplusevents.com

arh. Markus JATSCH

Design Director
Martha Schwartz Partners

“ Voi prezenta la LAUD 2014 lucrările recente ale biroului nostru internațional, inclusiv Parcul Fengming Mountain din China, Piața Sowwah din Emiratele Arabe Unite și Place de la Republique din Franța.

Institutional
partners:

Partener
media
principal:

Partener
de comunicare:

Partener
media
online:

Parteneri
media:

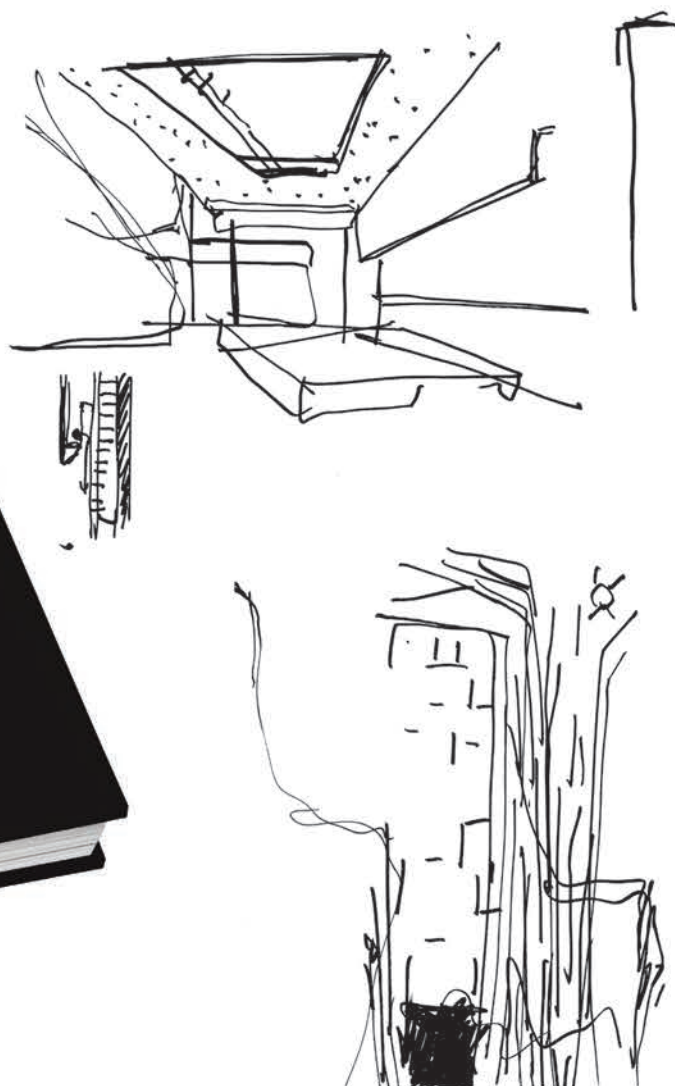
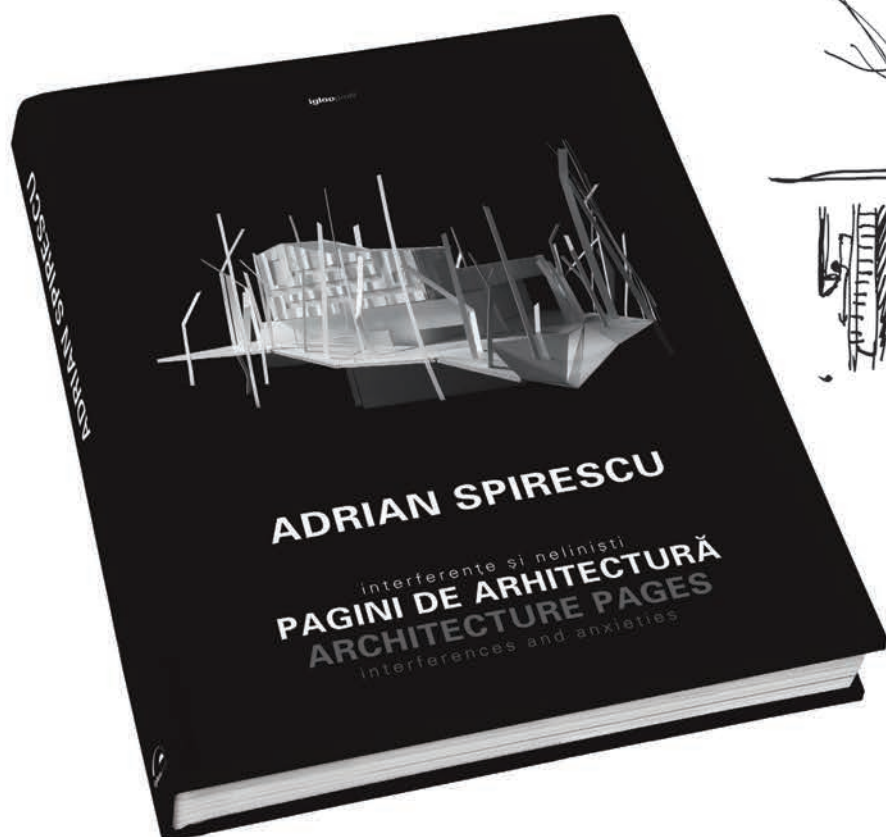
ADRIAN SPIRESCU

interferențe și neliniști PAGINI DE ARHITECTURĂ

Adrian Spireescu abordează creația arhitecturală prin conceptul cunoașterii complexe a tuturor factorilor care o determină și o compun: context urbanistic, social și natural, lumina, expresia plastică, utilizatori.

Astfel, fiecare proiect, de la locuințe la ansambluri de birouri, are propria poveste pe care arhitectul adesea o consemnează și în frumoase și inspirate crochiuri.

Noul volum monografic apărut în colecția **igloo** profil grupează unele dintre cele mai importante lucrări ale arhitectului și profesorului Adrian Spireescu care s-au remarcat de-a lungul timpului, multe dintre ele premiate la competițiile naționale.

albumul este disponibil în librăriile din țară și pe **igloo.ro**